

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 336 ■ 10 Ekim 2008 ■ 1 YTL

Onlar bankalarını kurtarıyor
biz ücretimizi, işimizi,
emekliliğimizi savunacağız

KRİZE KARŞI DİRENİŞ

Amerikan Kongresi sonunda Bush'un istediği 700 milyar doları verdi, ama dünya borsalarındaki düşüş durmuyor. Piyasalar kısa bir tereddüt geçirip durur gibi oluyor, ama sonra panik hakim oluyor ve düşüş başlıyor.

Lehman Brother adlı Amerikan bankasının batmasından bu yana dünya borsaları muazzam kayıplar veriyor.

Türkiye'nin de krizden etkilendiği çok açık. Borsa düşüyor. Altın ve dolar turmanıyor. Kapitalist sınıf bütün dünyada olduğu gibi burada da panik içinde.

Dünyanın her yerinde halka sakin olması söyleniyor. Halk sakinleştirilmeye çalışılıyor, çünkü panik sıradan insanlara da sıçarsa kriz daha da derinleşecek.

Bankaları ve diğer finans kurumlarını

kurtarmak için harcanacak olan 700 milyar dolar Amerikan emekçilerinin parası. Bu para bankerler değil emekçilere harcanmalı. Avrupa'da da kurtarma operasyonları sürüyor. Bir banka diğer bankayı devlet desteği ile alıyor ve bunun adı "kurtarma" oluyor.

Oysa asıl kurtarılması gereken bizim, emekçilerin borçları. İşlerimiz, emekli maaşlarımız. Sağlık, eğitim hizmetlerimiz.

Haklarımızı korumak için örgütlenmek ve mücadele etmek gerekir. Yoksa bankacıları ve patronları kurtarmak için bize, emekçilere yükleneceler.

Kapitalizmin krizini niye emekçiler ödüyor? Sayfa: 8-9

Emekli Tuğgeneral Veli Kılıçık

Ergenekoncuların yakasını bırakmayacağız

20 Ekim'de Silivri'ye!

Ergenekon terör örgütü davasının ilk duruşması 20 Ekim'de Silivri'de görülecek. Aralarında iki emekli komutanın da bulunduğu 64'ü tutuklu 143 sanık darbe yapmak ve isyan çıkarmak için terör örgütü kurmak, üye olmak ve eylemler yapmaktan yargılanacak.

2006'dan bu yana süren Ergenekon operasyonu derinleşmeye devam ediyor. Davaya üzerinde baskılar sürüyor. Savcı Öz, ölüm tehditleri alıyor. Ergenekon davası savcılar arkalarında siyasi destek olmasından yakınıyor. Haklılar. Meclisteki partiler ve meclis dışı partilerinin çoğunluğu Ergenekoncuların üzerine gitmek istemiyor.

Darbelerle Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu tüm darbe karşıtlarını 20 Ekim'de Silivri'de Ergenekon'a karşı ses çıkarmaya davet etti.

DSİP, kadın ve erkek işçileri, antikapitalistleri, sosyalistleri, demokrasiden ve özgürlükten yana olan herkesi Ergenekon davasının takipçisi olmaya çağırıyor.

Ergenekon haberleri
Sayfa: 2 ve 4'te

Aktütün baskını başarı olarak gören Hasan İğsız Paşa Dağlıca'da olanların sorumlusu na plaket verirken.

Aktütün baskını Bunun hesabını kim verecek?

Aktütün karakolu beşinci kez basıldı. 17 asker, Genelkurmay açıklamasına göre 23 PKK'lı öldü. Beş baskında toplam 50'ye yakın asker ölmüş.

Genelkurmay Aktütün'de başarılı olduklarını söylüyor. Daha önce de Dağlıca'da başarılı olduklarını söylemişti.

Açıklamayı yapan Hasan İğsız Dağlıca komutanına başarı plaketini vermişti.

Artık bütün Türkiye barış istiyor.

Ama genelkurmay barışa karşı. Onlar savaş istiyor.

Aktütün'ü taşımak istemişler ama taşıyamamışlar. Para yokmuş. Oraya iş aleti gidemezmiş. Bula bula bu gerekçeyi bulmuşlar.

Bu paşalardan kurutulmak gerekir. Onlar iş başında oldukça, birbirlerine plaketler verdikçe bu savaş bitmez, darbe tehditleri bitmez.

Kürt sorunu nasıl çözülür? sayfa: 6-7

**HRANT İÇİN,
ADALET İÇİN**

**13 Ekim sabahı,
saat tam 9:30'da,
Beşiktaş
İskelesi'nde
olacağız.**

En kurak 10 Avrupa kentinden 6'sı Türkiye'de

İstanbul ve birçok ilde bayram boyunca süren yağmur barajlardaki su doluluk oranını artırdı. Bu iyi bir gelişme olsa da kuraklık tehlikesi sürüyor.

AB İstatistik kurumu Eurostat, Avrupa kentlerinin en kurak 10 kentinden 6'sının Türkiye'de olduğunu bildirdi. En az yağmur alan 10 kent arasında İzmir, Manisa, Adana, Antalya, Konya ve Gaziantep'i sıraladı.

Portekiz'in Faro kenti sıralamada en kurak kent olarak ortaya çıkarken, ikinci sırada İzmir yer alıyor.

Barajlardaki su oranı %7'ye düşen İzmir'de şebeke suyunda yüksek oranda arsenik tespit edilmiş, bunun sorumlusu olan CHP'li Büyükşehir Belediyesi temiz su dağıtmak zorunda kalmıştı.

Sonbaharı haber veren yağmurlar iyi, biraz daha suyumuz oldu. Ancak yerküre ısındıkça, buharlaşma ve kuraklık son bulmaz.

Baraj yapmak, mevcut su kaynaklarını kullanmak gibi mühendislik projeleri değil, şehirlerde otomobil trafiğinin yasaklanması gibi siyasi kararlarla su sorunu çözülebilir.

Susuz şehirler:

- 1) Faro (Portekiz)
- 2) İzmir (Türkiye)
- 3) Setuba (Portekiz)
- 4) Atina (Yunanistan)
- 5) Manisa
- 6) Adana
- 7) Antalya
- 8) Lefkoşa (KKTC)
- 9) Konya
- 10) Gaziantep

Mülteci ölümleri devam ediyor

İstanbul'da Pakistan ve Burma uyruklu 43 kaçak göçmeni kamyonetin kapalı kabinine bindiren sürücü, polis aracını görünce paniğe kapılarak geri dönmek istedi. Kayan kamyonet dereye yuvarlandı. Kamyonetten çıkan göçmenlerden 18'i havasızlıktan öldü. Bazen Festus Okey gibi kurşun bizen de böyle bir toplu cinayet...

Türk İntikam Tugayları (TİT), Agos Gazetesi ve Prof. Dr. Baskın Oran'ı ikinci kez tehdit etti. Agos Gazetesi'ne 30 Mayıs'ta tehdit mesajı gönderen, Baskın Oran'ı ölüme tehdit eden Türk İntikam Tugayı, beş ay sonra aynı rumuz ve e-posta adresinden bir tehdit mesajı daha gönderdi: "Bizi devlete şikâyet ederek elinize hiçbir şey geçmez... Bakın biz hâlâ dışarıdayız."

İHD Başkanı Akın Birdal'a suikast girişimi, Diyarbakır'da 10 kişinin

TİT'ten Baskın Oran'a 2. kez ölüm tehdidi

öldüğü bombalı eylem, Dağlica baskınından sonra bir çok yerde DTP binalarına saldırıyı üstlenen örgüt 70'lerden bu yana işbaşında. Özel Harp Dairesi tarafından kurdu- rduğu yıllardır söyleniyor.

TİT'in ilk tehdit mesajında "Hrant'tan sonra yeni hedef Baskın Oran olacaktır. O plislik de ortadan

kaldırılacaktır. Ermeni p..leri biz olduğumuz sürece rahat uyuyamayacaklar" denilmiştir. Oran, avukatı aracılığıyla Ankara Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Aradan geçen beş ayda savcılık soruşturmayı tamamlamadı. Tehdit mesajını gönderenler yakalanmadı. Bu TİT'e güç vermiş gibi gözüküy-

or. Yolladıkları 2. mesajda alay ederek tehditlerini sürdürdüler: "İt çocukları sizin gibi köpekler bu ülkeyi terk edecek, yoksa sonunuz kötü olur s...tirin gidin ülkemizden..Bizi devlete şikâyet ederek elinize hiç bir şey geçmez.. Bakın biz hâlâ dışarıdayız.. Baskın p..inde ortadan kaldıracamız. Zoru başarır. İmkânsız zaman alır (T.İ.T) İstanbul sorumluların." 301. maddede yüzünden Oran'a dava açan mahkemeler TİT'e sıra geldiğinde duruyor.

Haydar Baş-Ergüdoğan davası 29 Ocak'ta

Gazeteci-yazar Yalçın Ergüdoğan'ın 26 Nisan 2005'te Birgün gazetesinde yayınlanan "Müritleri Haydar Baş'a baş kaldırdı" haberi nedeniyle Bağımsız Türkiye Partisi (BTP) Genel Başkanı ve Kadiri Tarikati şeyhi Haydar Baş'ın şikâyeti üzerine hakkında 3 yıl hapis istemiyle açılan ceza davası sürüyor.

Haydar Baş'ın "hakaret" iddiası ile 4. Sulh Hukuk Mahkemesi'nde açtığı 5 bin YTL'lik tazminat davasında mahkeme Yalçın Ergüdoğan'ı 1500 YTL tazminat ödemeye mahkum etmişti. Yalçın Ergüdoğan'ın itirazı üzerine bu karar Yargıtay tarafından bozulmuştu. Dava 29 Ocak'a ertelendi.

Ergüdoğan, şunları söyledi: "Asla hakaret kastı yoktur. Kamuoyunun gözü önünde bulunan, bir siyasi partinin başkanlığını sürdüren şahsın davranışlarına dikkat etmesi, eleştiriyi de tahammüllü olması gerekir. Hem bir siyasi partinin başı ve bir tarihin şeyhi olacaktır, müritleriniz bile tutum ve davranışlarınıza tahammül edemeyip başkaldıracak. Üstelik de bu başkaldırılarını bir internet sitesi aracılığıyla kamuoyuna duyuracak. Siz gazeteci olarak bunu görüp de haber yapmayacaksınız? Böyle şey olur mu hiç?..."

Ergüdoğan, şunları söyledi: "Asla hakaret kastı yoktur. Kamuoyunun gözü önünde bulunan, bir siyasi partinin başkanlığını sürdüren şahsın davranışlarına dikkat etmesi, eleştiriyi de tahammüllü olması gerekir. Hem bir siyasi partinin başı ve bir tarihin şeyhi olacaktır, müritleriniz bile tutum ve davranışlarınıza tahammül edemeyip başkaldıracak. Üstelik de bu başkaldırılarını bir internet sitesi aracılığıyla kamuoyuna duyuracak. Siz gazeteci olarak bunu görüp de haber yapmayacaksınız? Böyle şey olur mu hiç?..."

Ergüdoğan'ın Haydar Baş'la ilgili yazısının 26 Nisan'da BirGün'de yayınlanmasının ardından 28 Nisan 2005'te "Yeni Mesaj" gazetesinde Ergüdoğan için 'seher vaktinde' ve her fırsat buldukça okunması istenen bir de 'beddua' yayınlanmıştı...

Yalçın Ergüdoğan hakkında dört ayrı dava daha devam ediyor. BTP hakkında ise Trabzon'daki ırkçı cinayetlere destek verme gibi bir çok iddia var. (Kaynak: Sesonline.net)

Ergenekon sanığı emekli Albay Arif Doğan itiraf etti:

JİTEM'i devlet kurdu

Yıllarca varlığı ve faaliyetleri devlet tarafından inkar edilen JİTEM'in kurucusu geçceği ifade etti. Adı yüzlerce suikast, infaz, kaçırma, kaybetme ve saldırılar anılan Jandarma İstihbarat Teşkilatı ordu tarafından kurdurulmuş.

Ergenekon davası sanığı emekli Albay Arif, JİTEM hakkında önemli itiraflarda bulundu. 15 Ağustos 2008'de Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'ne verdiği ifade de şunları söyledi: "Ben Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı ve JİTEM Grup Komutanlığı görevlerinde bulundum.

Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı, kadrosu Genelkurmay'ca tasdikli olunan bir görevdir. JİTEM ise yine üst düzey, daha doğrusu yetkili komutanların bilgisi ve kararları doğrultusunda denemek üzere kurulmuş bir yapılanmadır. Ben de bunun kurucusuyum. Faaliyet alanı OHAL bölgesidir."

Bu itiraf Ergenekon'la Kürtlere karşı yürütülen savaşın bağlantılı olduğunu ortaya koydu. Arif Doğan, Ergenekon'la Susurluk çetesi arasındaki bağı da ortaya koydu:

"Üst düzey görevlerim sırasında pek çok belge elimde geçmiştir. Belgeleri sakladım. Görevim çerçevesinde uyuşturucu ile de mücadele ettik. Operasyonlarda 'yem' olmak için uyuşturucu kullanıldık. Depodaki uyuşturucu da bu amaçla kullanılmıştır. Bence bozulmuş ve niteliği kaybolmuş-

tur. İstanbul Çavuşbaşı'nda bulunan depodaki malzemeler genel olarak bana aittir. Bir kısmı yakın çalışma arkadaşlarımdır. Bu depoyu 1 yıldır kullanıyorum. Cem Ersever benim yardımcımdır. Benim sandıklarımı ortak kullanırdık. Bulunan mermiler çok

gözükse de benimle ilgisi yoktur. Ersever'in mermiyi adeta hobisi vardı. Benim ve arkadaşların istihkarlarımızı da istediği olurdu. Kendisini bildiğimiz, hobisini sevdiğimiz için verirdik."

JİTEM'in suçları

Örgüt, kirlı savaş için kurulmuştu. Uğur Mumcu, Musa Anter gibi pek çok ismin suikaste ötürülmesinden sorumlu tutuldu. JİTEM tetikçisi itirafçı Abdulkadir Aygan cinayetlerin bir bölümünün nasıl işlendiğini itiraf etmişti.

Eski itirafçılardan ve görevli subaylardan oluşan JİTEM birliklerinin Kürt illerinde sayısız infaz gerçekleştirdiği, bunu PKK'nın üzerine yıkmaya çalıştığı, Hizbullah adlı kontrgerilla örgütlenmesini de JİTEM'in kurduğu uzun zamandır konuşuluyordu.

Kurucusu Arif Doğan'ın itirafları kuşkuları ortadan kaldırıyordu. Ergenekon gibi JİTEM de açığa çıkarılmalı. Faaliyetleri ve örgütlenmesi hakkında soruşturma başlatılırsa savaş suçları bir bir ortaya dökülecek.

Boğaziçi Üniversitesi'nde özgürlükler yok ediliyor

Boğaziçi Üniversitesi'nin yeni rektörü Kadri Özçalıdıran ve atadığı her biri ulusalcı olan 8 yeni yöneticinin ilk işi başörtülü öğrencilerin okula girişini yasaklamak oldu.

Oysa okul Ermeni Konferansı'na ev sahipliği yapacak kadar özgürlüklere kapısını açması ve başörtülü öğrencilere bir ayrımcılık yapılmaması ile tanınıyordu.

Boğaziçi'nin eski rektörü Prof. Dr. Ayşe Soysal özgürlüklerden yana tutumuyla tanınıyordu. Rektör adaylığı için yapılan seçimlerde Prof. Dr. Ayşe Soysal 146 oy alırken Prof. Dr. Kadri Özçalıdıran 170 oy alarak birinciliğe oturdu.

Öğretim görevlilerinin çoğunluğu ulusalcı aday desteklerken, Cumhurbaşkanı da Çaldıran'ın ata-

masını onayladı. Kampüs kapısını öğrenciler durduruldu.

Güvenlik bariyeriyle karşılaşan başörtülü öğrencilere rektörlük tarafından hazırlanan ve içeriğinde "Başörtülü girdiğim takdirde tüm hukuki sonuçları önceden kabul ediyorum" yazılı bir kağıt imzalatılmak istendi.

Kağıdı imzalayan bazı öğrenciler içeri girdi. Okula giren servis araçları da güvenlik görevlileri tarafından arandı.

Öğrenciler bu ayrımcı uygulamaya

tepki gösterdi ve Güney Kampüsü girişinde eylem yapmaya başladı. Ulusalcı yeni yönetim Boğaziçi'nde özgürlüklere saldırıyor. Bugün başörtüsüne uygulanan baskının yarı başka alanlarda da görüleceği açık.

sosyalist işçi

Kriz ve yeni görevler

Kimileri istedikleri kadar Türkiye'nin krizden etkilenmeyeceğini ve hatta krizin Türkiye'nin işine yarayacağını düşünse de gerçek bu değil. Zaten Türkiye diye bir bütünden bahsetmek yerine Türkiye'li sermayedarlar ve emekçiler diye konuşulduğunda krizin Türkiye'li emekçileri de vuracağı çok açık.

Buna karşı tek çare örgütlenmek ve direnmek.

Devrimci sosyalistler bugün yığınsal bir antikapitalist partinin inşası için daha fazla çalışmak zorunda.

Kürt sorununda çözüm var mı?

Aktütün baskınından sonra milliyetçilik gene hortladı. Solda da ya suskun kalarak ya da yeter bu savaş, yeter etnik milliyetçilik diyerek tutum belirleyenler çoğalıyor.

Akla kara böylesi günlerde belli olur. Hrant'ın cenazesinde de böyle olmuştu. Kimi solcular, kimi keskin sol örgütlenmeler "hepimiz Ermeniyiz" diye yürüyememişti. Akla kara orada ortaya çıkmıştı. Dağlıca'da da aynı süreci yaşadık. Şimdi bir kez daha "silah bırak", "barış" çağrılarını ortalığı kapladı. Kimseyi kimseden ayırmak mümkün değil.

Oysa sorun ortada duruyor. Kürt kimliği tanınmadığı sürece belki Aktütün, Dağlıca sona erebilir. Ama Altınova Adana bitecek mi? Kürtler özgürce dillerini konuşamadıkça, Kürtçe yazıp, şarkı söyleyemedikçe, Kürt olduklarını saklama gereği duymadan yaşamadıkça sorun çözülecek mi?

Kim ölmek ve öldürmek ister? Kim kendisinden defalarca büyük bir güçle çatışmak ister? Sadece çaresiz kalınca bunlar olur.

Öyleyse çare bulmak gerekir.

Öyleyse ilk çağrı Kürt kimliğinin tanınması için yapılmalıdır.

Aktütün bir fırsattır. Savaşta kazancı olanların yaptıklarının veya yapmadıklarının iyi bir göstergesidir. Daha önce 4 defa basılmış 40 kişinin öldüğü derme çatma bir karakol Aktütün ve beşinci defa basıldı. 17 asker, 20-30 PKK'lı öldü. Karakolu 350 PKK'lı çevirdi. Oysa genelkurmay oraların BBG evi olduğunu söylüyordu. Demek ki doğru değilmiş.

Karakolu parasızlıktan taşıyamamışlar. İş aletleri oraya çıkamıyormuş. Kerpiç ev yapmak için iş aleti mi lazım? Orada tank var. O nasıl çıkmış? Para. 40-50 kişinin canı mı yoksa 3-5 YTL mi?

Ama işin içinde tabii ki para var. Savaşta kazancı olanlar var.

Artık herkes biliyor çözümünü, ama çözümünü erteleyenler var. Durduramazlar, ama kendi çıkarları için erteliyorlar.

Onların etkisi kırılmadan çözüme ulaşılamaz ve daha çok insan ölür. Ama o paşalar yanılıyorlar. Bu hep böyle gitmeyecek. Bir gün, ama bir gün mutlaka adaletin önünde yaptıklarının hesabını verecekler.

O günler uzak değil.

AFL-CIO sendikasının öncülüğünde Amerika'nın 41 eyaletinde 251 noktada düzenlenen gösterilerle Bush yönetiminin planı geri çekmesi istendi.

Emekçilerin parasıyla bankalar kurtarılıyor

Krize karşı direniş ve örgütlenme

Doğan TARKAN

Bütün dünya krizi konuşuyor. Kimse yanlış anlamasın, kriz henüz dünyayı vurmadi. Yaşamakta olduğumuz mali bir kriz. Şimdilik esas olarak mali kuruluşları vuruyor. Ancak çeşitli devletler tarafından son bir ayda kurtarılan mali kuruluşların toplam değeri şimdiden 5.5 trilyona ulaştı. Bu Türkiye'nin 9 katı kadar bir büyüklük.

Mali kuruluşlar sadece Amerika'da değil, Avrupa'da da sarsıntı yaşıyor. Panik borsaları da sarsıyor. Her yerde borsalar hızla değer kaybediyor ve bu düşüş önlenemiyor. Kısa bir süre ABD'nin 850 milyar yükseltilecek kurtarma paketi durumu düzeltir gibi oldu ama sonra düşüş yeniden başladı. Mali krizin yanı sıra küresel büyümenin düşeceği ve hatta sıfır noktasına yaklaşabileceği artık genel kabul gördü. IMF herkesi uyarıyor.

Bir dizi gelişmiş kapitalist ülkede ise resesyon, ekonomik durgunluk artık hükümetler tarafından da kabul ediliyor.

Sermaye sınıfı ve onun hükümetleri krizin yükünü daha şimdiden emekçilere yüklemeye başladı. Devlet bütçesinden bankaları kurtarmak için ayrılan para emekçilere de ayrılabilir. ABD'de kurtarma operasyonu için ayrılan 700 milyar dolar her Amerikalı için 2.000-2.500 dolarlık bir fedakarlık demektir. Ya da dünyada yaşayan her insan için 100 dolar. Oysa dünya nüfusunun üçte biri bunun çok altında bir gelirle yaşamaya çalışıyor.

Mali kriz eninden sonunda "gerçek" ekonomiyi de vuracak. Yani sanayi

şiddetle etkilenecek. Zaten şimdiden bir çok ülkede sanayi üretimleri gerilemeye başladı. Bu işsizlik demek.

Yaşadığımız krizi 1929 ile karşılaştıranlar var.

1929 sonrasında dünya en korkunç, en kanlı dönemlerini yaşadı. Faşizm, stalinizm ve savaş. Yıkım, toplama kampları, ölüm, toplu katliamlar. İşsizlik. Milyonlarca aç ve sefil insan.

Krizden savaşla çıldı. Dünya yakılıp yıkıldı ve sonra yeniden onarmak için geriye kalanların kolları sıvamaması istendi. Bu arada dünya el çabukluğu ile muzaffer ülkeler, ABD, SSCB ve İngiltere arasında paylaşıldı.

Bugün de dünyanın her yerinde savaş tamamları çalıyor. Irak ve Afganistan'da ABD, İngiltere ve NATO işgalleri ve bu işgallere karşı

direniş sürüyor. ABD dünyanın başka yerlerinde de gerginliği tırmandırıyor. İran, Suriye. Lübnan. Kafkaslar. Batı Afrika.

1929 krizi bir girdap gibi insanlığı içine çekti.

Bugün de dünya eğer benzer derinlikte krize girerse sermaye sınıflar dünyayı bir kez daha yangın yerine çevirmekte tereddüt etmeyeceklerdir.

İlk aşamada fatura olabildiğince emekçilere yüklenecek. Emekçilerin sessiz kalması için örgütlenmeleri geriletecek, dağıtılacak.

Bu saldırıya karşı tek çare direnmektir. Her mevziyi korumaktır.

İlk mevziler ücretlerimiz, işlerimiz, emekliliğimiz, konutlarımızdır. Sağlığımız ve geleceğimiz demek olan eğitimidir.

Yeni-liberal politikalar 30 yıldır zaten dünyayı kasıp kavurdu. Her şey özelleştirildi. Yoksullar daha yoksul, zenginler daha zengin hale getirildi. Toplumlar büyük ölçüde yeni liberal saldırı karşısında direndi, ama yenildi.

Onların cephesi bu güçlü konumları ile yeni mücadele dönemine girdiklerini düşünüyor. Ama yanılıyorlar.

Neredeyse bütün insanlık yeni liberalizmin çatladığını görüyor.

Amerika'nın Irak'ta ve Afganistan'da denildiğini ve boynunu büküp çekileceğini görüyor. Bunlar mücadele azmi veriyor. Artık insanlığın emperyalizme ve kapitalizmin yeni-liberal politikalarına karşı direnmesi, mücadele etmesi ve kazanması daha kolay.

Şimdi en önemli sorun dünyanın her yerinde ve Türkiye'de kitlesel sol partilerin eksikliğinin giderilmesidir.

Neredeyse bütün insanlık yeni liberalizmin çatladığını, Amerika'nın Irak'ta ve Afganistan'da boynunu büküp çekileceğini görüyor

DSİP'e üye olun

www.dsip.org.tr

0536 - 335 10 19

■ Darbeye karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Tuzla'da ve başka yerlerde iş cinayetlerine karşıysan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

sosyalist işçi

Sosyalist İşçi her hafta savaşa, darbelerle, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, yeni liberalizme, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı devrimci, antikapitalist bir yayın yapıyor. Ona omuz verebilirsiniz. Abone olun, dağıtımclarımız size her hafta gazetenizi iletirler ya da posta ile yollayalım. 5 sayı 10 YTL.

sosyalistisci@gmail.com - 0537 320 62 07

internet

barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
mahalledenmeclise.org
hrantcinadaleticin.com
tuzladaolumlereson.blogspot.com
7omilyonadim.org
dtpkapatilamaz.blogspot.com

Duyarlı ve vicdanlı olabilmek için...

Yalçın Ergüdoğan

Az önce İzmir'den bir dostum aradı. Kendisine bir arkadaşına haber vermiş. O da benimle paylaşmak istemiş. Karşıyaka'da bir alış-veriş merkezi giriş kapısına kocaman harflerle "Dünya Hayvan Hakları Günü nedeniyle, 'hayvan ürünlerinde' yüzde 50 indirim!" yazan bir pankart asmış. Pankartı gören kişi önce "dana, koyun, kuzu, hindi, tavuk eti ve yumurta, süt" gibi ürünlerde indirim yapıldığını sanıp iyice sinirlenmiş, "Pes! Bu kadarı da olmaz!" diye iç geçirmiş ve hiddetle alış-veriş merkezindeki ilgili mağazanın yöneticisine doğru yönelmiş. Ama, mağazadan girince indirimin hangi ürünlerde olduğunu fark etmiş. "Kedilerin tırmalaması için özel kumaş, tasma çeşitleri, köpek maması, banyo şampuanı vb." gibi ürünlerle karşılaşmış birden. 'Gülse mi, ağlasa mı' gibi bir durum oluşmuş yani...

'İnsan türü'nün kendini 'en zeki', 'en akıllı tür' olduğunu sanmasından kaynaklı kibri, 'ben merkezçiliği', başka türlerin üzerine tahakküm kurma hegemonyacılığı böylesi cin fikirlikler yapmaya çok elverişli tabii... İnsan türü, bir yandan, dünyanın 'en vahşi' ve acımasız sömürsüne tabi kıldığı hayvanları işkence altında üretip, kesip, (canlıykenki halini hatırlatmadan) albenili paketlerde "gıda" olarak insanlara sunar, diğer yandan da aynı pişkinlikle hayvanları için akla gelmedik, türlü çeşitli mama, giysi vb. ürünleri pazarlar. Bunu da 'ekonominin gereği' olarak açıklar. Hiçbir 'vicdani' sorumluluk ve 'ahlaki' değer tanımadan ve taşmadan böyle davranır.

Bunu da tabii o en çok övündüğü 'en akıllı tür' oluşu ile izah eder, mutluluk ve haz duyar. Öte yandan, insan türüne mensup "kadınlar" ise, zaten doğal halleriyle yeterince güzel ve çekici oldukları halde, başka türlerden canlıların derilerinin yüzülmesine, (kimilerinin canlı canlı) kürklerinin çıkarılması için akla sığmayacak acıya uğratılmalarına göz yumarlar ve hatta talepleriyle teşvik ederler. O kadınlar ki, hangi sınıftan olurlarsa olsunlar, yaşamlarında mutlaka 'cinsiyetçilikle' karşılaşmış ve ezilmişlerdir, yine de böyle davranabilirler... Çünkü 'en zeki' türün mensubudurlar...

İnsan türünün kurduğu düzenler bir bir yine çatırıyor bugünlerde... Kapitalizmin kâbesinde derin fırtınalar esiyor. Koca koca şirketler çatırıyor, yıkılıyor. Olsun ne gam!.. Hâlâ 'en akıllı', 'en zeki' türüz ya...

Soğuk savaş yıllarının Türkiye'sinde, Mussolini İtalyası'ndan alınma Ceza Yasası'nın meşhur 141 ve 142. maddelerini anımsayanınız var mı şimdi, bilemem. Ama, o yasaların yaptırımına maruz kalmış, inim inim inlemiş olanlar çok iyi anımsarlar mutlaka bu yasaları. Düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğünü ayaklar altına alan bu ceza maddelerinin tanınmada ifadesini bulan "bir sınıfın, diğer sınıflar üzerine tahakküm kurması.." fikri, yaşamı

"İnsan türü, bir yandan, dünyanın 'en vahşi' ve acımasız sömürsüne tabi kıldığı hayvanları işkence altında üretip, kesip, albenili paketlerde "gıda" olarak insanlara sunar, diğer yandan da aynı pişkinlikle hayvanlar için akla gelmedik, türlü çeşitli mama, giysi vb. ürünleri pazarlar. "

savunmaya yönelik duyarlılık geliştirmiş bireyler dışında bugün insan türünün geneline hakim. Yani, çok rahatlıkla "bir türün, başka türler üzerine açık tahakkümü..." düşünceden uygulamaya çoktaaan geçmiş vaziyette...

Bugün 4 Ekim "Dünya Hayvan Hakları Günü". O nedenle şöyle kısaca, kendi türümüzde bir eleştirel bakış geliştirme duyarlılığını göstermekte büyük yarar var. Hem kendi türümüz, hem diğer türler, hem de üzerinde yaşadığımız ortak evimizin, yani 'dünyanın' geleceği için.

Doğada bir canlı türünün yok olmasının, kendi türümüzün ve 'ortak evimizin yok olmasına bizi bir adım daha yaklaştırdığını bilince çıkarmak için bunu yapmalıyız en azından. Nasıl ki duyarlı olanlarımız; ırkçılığa, cinsiyet ayrımcılığına, savaşa, nükleere, işkencelere, baskılara, sömürüye, soykırıma karşı çıkıyorsa, açık ve net olarak 'türcülük' ve türevlerine de, 'bir türün başka bir tür üzerine tahakküm kurmasına' da karşı çıktığımızı bilince çıkarmalı, ifade etmeli ve ona göre davranmalıyız. Buna önce kendimizi zorlamalıyız, ardından da tüm çevremizi.

(sesonline.net)

GÖRÜŞ

Mutluluk ve gurur

Kestim ve hâlâ saklıyorum. Geçen yıl şu sıralarda büyük sınırtesi operasyon yapılırken *Hürriyet* gazetesinin baş sayfa manşetinin altındaki spot şöyleydi:

Yorgun ama mutluydu

Kar kalınlığının 1-1.5 metreye ulaştığı dağlarda, -15 dereceye varan soğukta bölücülerini kovalayan Mehmetçik, döntüş yolunda yorgun ama mutlu ve gururluydu

Şimdi buyrun, çünkü *Hürriyet* gazetesinden "mutluluk ve gurur" sahneleri:

Şehit Egemen Yıldız'a hüznünlü veda

Yıldız'ın cenazesi, evinin önünden gözyaşlarıyla uğurlandı. Oğlunun tabutuna sarılmak isteyen Fikriye Yıldız, baygınlık geçirdi. Yıldız'ın babası Mahmut ile kız kardeşi Ödül'ün son derece üzgün oldukları ve ağladıkları gözlemlendi.

Şehit Cahit Yıldırım toprağa verildi

Cenaze töreni sırasında Yıldırım'ın babası Nurettin, eşi Nur ile çocukları Senasu, Nazlıcan ve Furkan gözyaşlarını tutamadılar. Yıldırım'ın kızı Senasu'nun "baba" diyerek ağlaması cenazeye katılanları duygulandırdı.

Şehit İlhan Küçüksoğuk toprağa verildi

Şehidin annesi Kadriye, babası Kemal ile kardeşleri, uzun süre tabuta sarılarak gözyaşı döktü.

Şehit Ramazan Yeşil toprağa verildi

21 yaşındaki Yeşil'in cenazesi toprağa verildi. İlçenin 18'inci şehidi olan Yeşil'i, 10 bini aşkın kişi uğurladı. Yakınlarının yardımıyla güçlükle ayakta duran anne Havana Yeşil, "Gitti Ramazan'ım, yavrum" diye gözyaşı döktü.

Şehit Halil İbrahim Anlık toprağa verildi

Anlık'ın cenaze törenine katılanlardan bir yakını teröristlerin aneline seslenerek, "Sizin de yavrularınız, bizim de yavrularımız var. Kardeşlerim, çocuklarınız ölmesin, bizimkiler de ölmesin. Onları çağırın" diye bağırdı.

Şehit Ozan Onur İlgen toprağa verildi

Şehidin annesi Deniz Vilson ile kız kardeşi Sevcan ve babası Ata İlgen, uzun süre tabuta sarılarak gözyaşı döktü.

Şehit Çağlar Mengü ve şehit Oktay Karakale toprağa verildi

Mengü (20) ve Karakale (20) için tören düzenlendi. Mengü'nün teyzesi Derya Zengin de 11 yaşındaki oğlu Kaan ile birlikte Mengü'nün tabutuna sarılarak bir süre ağladı. Kaan Zengin, "Çağlar ağabey nereye gittin? Geri gel, bizi bırakma" dedi.

'Oğlum nasıl sığındı o tabuta'

Osmaniye'de 30 yaşındaki Selçuk Can toprağa verildi. Cenaze töreninde anne 50 yaşındaki Ayşe Can, oğlunun tabutuna sarılırken, "Oğlum bu tabuta sığmaz. Ona özel tabut yaptırın. Oğlum boylu postluydun. Nasıl sığındı bu tabuta?" diyerek ağıt yaktı.

Öz anne ile üvey anne omuz omuza ağıt yaktı

Silifkeli 22 yaşındaki Rasim Eser son yolculuğuna uğurlandı. Eltilsinin çocuğunu oğlu gibi büyüten Ümmühan Eser törende şehidin öz annesi İslim Eser ile birlikte ağıt yaktı.

Şehit Davut İbaş toprağa verildi

İbaş'ın cenazesi, Siirt'te toprağa verildi. Annesi Dere ve eşi Asime ağıtlar yaktarken, yakınları acılı kadınları teaskin etmeye çalıştı. Şehidin rahatsızlanan bazı yakınları hastaneye kaldırıldı.

Aydın Doğan ve Ertuğrul Özkök bu "mutluluk ve gurur" sahnelerini şahsen yaşamak ister mi acaba? Kendileri ve tüm erkek akrabaları bir an önce Hakkarî, Şemdinli veya Şırnak'ta mutluluk ve gurur aramaya gitse, onlar adına çok mutlu olur, çok gurur duyarım.

Roni Margulies

Batıda antisemitizm ve İslam fobisi yükselişte

F. Levent Şensever

Batıda ırkçılık ve antisemitizm yükselişte. Amerikan Pew Araştırma Merkezi'nin Eylül ayında açıkladığı Pew Küresel Tutumlar araştırmasına göre, İspanyolların yüzde 46'sı, Rusların üçte birinden fazlası (yüzde 34) ve Polonyalıların yüzde 36'sı Yahudilere karşı olumsuz tutum içinde. Almanlar daha az oranda olsa da, nüfusun kayda değer bir kısmı (yüzde 25) Yahudilere yönelik olumsuz görüş sahibi. Olumsuz yaklaşımda Fransızlar da yüzde 20'lik oranla Almanya'yı izliyor.

2006'da yapılan benzer bir çalışmayla karşılaştırıldığında, Yahudilere yönelik olumsuz yaklaşım, Britanya hariç tüm ülkelerde arttı. Britanyalıların yüzde 9'u, Avustralyalıların yüzde 11'i ve Amerikalıların yüzde 7'si Yahudilere karşı olumsuz bakıyor.

Söz konusu ülkelerin hepsinde Müslümanlara bakış, Yahudilere oranla çok daha olumsuz. İspanyolların yüzde 52'si, Almanların yüzde 50'si, Polonyalıların yüzde 46'sı, Fransızların yüzde 38'i ve Britanyalıların yüzde 23'ü, Müslümanlara karşı olumsuz duygular besliyor.

Araştırmanın sonuçlarına

göre, Yahudiler ve Müslümanlara karşı olumsuz duygulara sahip olanlar, büyük ölçüde benzeri gruptan insanlar. Bunlar daha çok yaşlı ve eğitimsiz gruplardan oluşuyor. Fransa, İspanya ve Almanya'da yapılan araştırma, 50 yaş ve üzeri olanların Yahudiler ve Müslümanlara karşı daha olumsuz baktığını ortaya çıkardı. Bu gruptan insanların çoğu siyasi yelpazede kendisini sağda görüyor. Bu üç ülkede sağ partilerden olanların yüzde 56'sı, Müslümanlara karşı ve yüzde 34'ü, Yahudilere karşı olumsuz fikir sahibi.

Aşırı sağ partiler de yükseliyor

Kamuyundaki bu olumsuz yaklaşım, sadece bireylerin tutumlarıyla sınırlı değil. Avrupa Birliği üyesi ülkelerde düzenlenen Avrupa Parlamentosu (AP) seçimlerinde başarı kazanarak, AP'ye seçilen aşırı sağ partilerden oluşan, Avrupa Ulusları İçin Birlik'in (UEN) toplam 44 milletvekili var. Aşırı sağ partilerin yerel ve ulusal seçimlerdeki başarıları ise çok daha yüksek.

Britanya'da Nazi partisi BNP'nin oylan giderek yükseliyor. Parti, bu yılın Mayıs ayında gerçekleşen yerel seçimlerde katıldığı 612 seçim bölgesinde orta-

Auschwitz Toplama Kampı'nda gaz odalarına sokulan Yahudilerden geriye kalan ayakkabılar - Dünyada olup bitenleri bir Yahudi komposu olarak gören sözler ile gaz odaları arasında küçük bir mesafe var.

lama yüzde 13,9 oy aldı. Londra'daki belediye meclisi seçimlerinde yaklaşık 131.000 oy almayı başardı.

Avusturya'da 28 Eylül 2008'de gerçekleşen genel seçimler, merkez partilerin tümü için tam bir hezimet olurken, aşırı sağ parti büyük oy artışı gerçekleştirdi. Avusturya'da bu

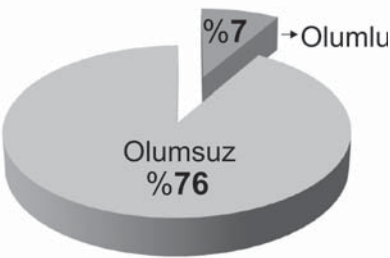
ilk kez gerçekleşmiyor. 1999 yılında da o zamanlar Nazi kimliğini gizlemeyen Jörg Haider'in Özgürlük Partisi (FPÖ), büyük bir atılım yapmış ve koalisyon ortağı olmuştu. Jörg Haider daha sonra bu partiden ayrılarak, Avusturya'nın Geleceği İçin Birlik (BZÖ) partisini kurdu. FPÖ bu son

seçimde oyların yüzde 18,2'sini, Haider'in yeni partisi yüzde 11,5'ini alarak, aşırı sağ toplam yüzde 29,7 oy elde etti. Haider, seçim propagandası sırasında, göçmenlerin hareketlerini izlemek üzere elektronik kelepçe takılması talebinde bulunurken, FPÖ, AB karşıtı propagandayı öne

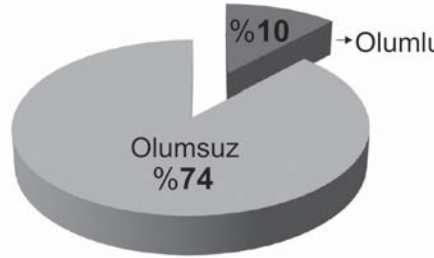
çıkardı. İki parti de göçmenler ve İslam karşıtı propaganda sayesinde oylarını artırdı.

Avrupa'nın birçok ülkesinde Avusturya'daki kadar çarpıcı olmasa da, benzeri bir durum söz konusu. Danimarka'da ırkçı Danimarka Halk Partisi, 25 milletvekiliyle ülkenin 3. büyük partisi.

Türklerin Yahudilere Karşı Tutumu

Türklerin Hıristiyanlara Karşı Tutumu

Türkiye'de antisemitizm zirvede

Amerikan Pew Araştırma Merkezi'nin Eylül ayında açıkladığı Pew Küresel Tutumlar araştırmasına göre, Türkiye'de Yahudilere karşı olumsuz tutum son yıllarda kayda değer ölçüde arttı. Türklerin yüzde 49'u 2004 yılında Yahudilere karşı olumsuz görüşlere sahipken, günümüzde neredeyse her dört kişiden üçü (yüzde 76) olumsuz duygulara sahip olduğunu ifade ediyor. Bu olumsuz hisler son iki yıl içinde yüzde 65'ten yüzde 76'ya yükseldi.

Türkler arasında Yahudilere yönelik olumsuz görüşler değişik

demografik gruplar arasında çok fazla farklılık göstermiyor.

50 yaşın altındaki Türklerin yüzde 77'si Yahudilere karşı olumsuz tavır içindeyken, bu oran, 50 yaşın üzerindeki yaş grubunda yüzde 75 düzeyinde. Yine üniversite eğitimi görenler arasında oran yüzde 78 iken, üniversite eğitimi görmemiş olanlar arasında da yüzde 76 düzeyinde.

Hıristiyanlar ve diğer uluslara karşı da olumsuz

Belki Yahudilere karşı olumsuz yaklaşımın

nedeninin, İsrail devletinin Filistin'deki insanlık dışı tutumlarına bağlamak isteyenler olabilir. Ancak bunun tek geçerli neden olmadığı, Türklerin Hıristiyanlara karşı tutumlarında görüldüğü.

Türklerin Hıristiyanlara karşı olumsuz tutumunda da, tpkı Yahudilere olduğu gibi, hızlı bir artış söz konusu.

2004 yılında Türklerin yüzde 52'si Hıristiyanlara karşı olumsuz görüş belirtmişken, günümüzde söz konusu olumsuz tutum her dört kişiden üçünde (yüzde 74) görüldüğü.

Bu arada Türkiye'de halkın diğer uluslara

olumsuz bakışı sadece Hıristiyanlar ve Yahudilerle sınırlı değil. Yine aynı araştırmadan çıkan sonuçlara göre Türkler, Suudi Arabistan'a karşı yüzde 36 oranında olumsuz bir tutum içinde.

İlginç bir şekilde, araştırma kapsamındaki sekiz ülke (Ürdün, Mısır, Lübnan, Pakistan, Endonezya, Nijerya ve Tanzanya) arasında Türkler, diğer ülkelere karşı (Suudi Arabistan, Çin, Pakistan, İran, Hindistan ve ABD) en olumsuz tutuma sahip olan ulus durumunda.

Türkiye'de Halkın Tutumu		
Açıklama	Olumlu (%)	Olumsuz (%)
Yahudilere bakış	10	74
Hıristiyanlara bakış	7	76
Hamas'a bakışı	6	65
Hizbullah'a bakışı	3	76
Türkiye'de İslami aşırılık konusunda	41 (endişeli)	22 (bir şekilde endişeli)
Suudi Arabistan'a bakış	36	43
Çin'e bakış	24	--
Pakistan'a bakış	36	--
İran'a bakış	24	--
Hindistan'a bakış	27	--
ABD'ye bakış	12	--
ABD Türkiye'de demokrasiyi destekliyor mu, karşı mı?	14	62
Başörtüsü takmak konusunda kadınlar kendileri karar vermeli	95	4

Kaynak: Pew Araştırma Merkezi, <http://pewglobal.org/reports/display.php?ReportID=262>

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe

DurDe!

**İrkçılığı,
Milliyetçiliği,
Antisemitizmi,
İslam fobisini,
Yabancı düşmanlığını**

DURDURMAK İÇİN BİZE KATIL!

www.durde.org

Dağlıca'dan sonra Aktütün

Aktütün Karakolu, Şemdinli ilçesinde, Irak ve İran'ın kesiştiği noktada bulunuyor.

İran sınırına 40, Irak sınırına 10 kilometre uzaklıkta. Sarp coğrafyası nedeniyle kara ulaşımı çok zor olan karakol, ilk kez 1992'de PKK baskınına uğradı ve 22 asker öldü. 1992-2006 yılları arasında üçü büyük olmak üzere bir çok PKK saldırısı daha gerçekleştirildi, 2 asker daha öldü. En son altı ay önce gerçekleşen PKK saldırısı sonucu 6 asker yine burada ölmüştü.

Bu kez 17 asker öldü. 20'den fazla yaralı var. Baskının görüntüleri ise kalabalık bir gerilla grubunun ateşi altında kalan karakolun tahrip edildiğini gösteriyor.

Genelkurmay ve savaş yanlışlı basın "23 terörist

öldürdük" diyerek kazançlı tarafın kendileri olduğunu söyleşeler de dünyanın 8. büyük ordusunun 1992'de kurduğu karakolun 30-40 bin kişilik bir gerilla hareketi tarafından defalarca vurulması tam tersini gösteriyor.

Askeri başansızlık kabul edildi. Genelkurmay, Aktütün ve dört benzer karakolu kapatma kararı aldı.

Cepheye sürülen emekçi çocukları öldükleriyle kalsalar da Dağlıca gibi Aktütün baskını da orada neler döndüğünü Türk kamuoyuna gösterdi. Şahinlerin politikaları burada artık sorgulanır hale geldi. İşte bu ölü rakamlarıyla hesap yapanların yenildiğinin işaretidir.

Kürt sorunu nasıl çözülür?

Aktütün baskınının ardından sınırötesi operasyonlara imkan tanıyan tezkerenin 1 yıl daha uzatılması meclis gündemine geliyor. Sonbahar'da DTP hakkında açılan kapatma davasında karara varılacak. Şahinler konuşmaya devam ediyor: "Hiçbir istihbarat saldırısını %100 önlemeyiz", "elimizdeki yasalarla terörlü mücadele edilemez", "olağanüstü hal uygulamalarına geri dönmeliyiz." Ancak Kürt sorunda 1984'ten beri söylenen bu sözler artık eski etkisini göstermiyor. Ölen askerlerin aileleri, bugüne kadar devletin PKK'ye karşı yürüttüğü savaşı destekleyenler soruyor, daha kaç asker ölecek, bu sorun ne zaman çözülecek?

Onlar hep savaş istedi

Kürt sorunda 1984-1999 yılları arasındaki kırıltı savaşı olarak anılan ve 50 binden fazla kişinin ölümüne neden olan şiddetli çatışma dönemini hala özleyenler var.

Başta savaş yanlışlı ve Irak Kürdistan'ına müdahaleyi savunan CHP ve MHP var.

Irçkı Baykal'a göre herkes "terörü" kinamalı ve savaş tam gaz sürmeli:

"Türkiye, terörlü mücadele konusunu yeni bir anlayışla değerlendirmek durumundadır. Teröre sahip çıkmayı, terörü desteklemeyi, terörü bir anlamda meşrulaştırmayı mazur görenek terörlü mücadele götürülemez. Terörlü mücadelenin kaçınılmaz boyutu, terörün bu işin dışında kalan herkes tarafından kararlılık kınanmasını sağlamaktır."

Faşist Bahçeli ise anti-demokratik yasalarla savaşı daha rahat sürdürülebileceğini söylüyor:

"Bu çerçevede güvenlik güçlerimizin terörlü mücadele için ihtiyaç duydukları yetkilerle donatılması, bu konularda yaşanan sıkıntıların giderilmesi ve bölücülüğün bütün yönleriyle ortadan kaldırılması amacıyla

gerekli yasal düzenlemeler sürüle Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne getirilmelidir."

Darbe ve savaş yanlışlı CHP ile MHP açığa şahinlerin arkasında duruyor.

Aktütün'deki çatışmanın ardından utangaç şahinleri de tanıdık. Cumhurbaşkanı Gül, Irak Kürt yönetimini sorumlu tuttu ve genelkurmayı koştı. Başbakan ve bir çok hükümet üyesi onu izledi. Irak Kürt yönetimine tehditler yağdırdı. AKP

1923'te cumhuriyeti kuran Kemalistler Türkler gibi kurucu unsur olarak görülen Kürtleri tasfiye etti. Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tü. Kürt dili ve kültürü yasaklandı. Türkleştirme politikaları uygulandı. Kürt kimliğiyle siyaset yapmak isteyenler imha edildi. Ancak bu topraklarda Türkler gibi Kürtler de uzun yıllardır yaşamaktaydı. Kürt sorunu devletin resmi politikalarının bir sonucu olarak tamamen siyasi bir sorundur ve ancak siyasi yöntemlerle çözülebilir.

hükümeti askerle derhal toplandı yaptı. Gazetemizin baskısını izleyen günlerde "geniş katılımlı" bir toplantı daha yapıp, önlemleri açıklayacaklar. Peki ama nedir bu önlemler?

Askerler OHAL'e geri dönmekten yana

"İç düşman" tanımlamasında ilk sıraya Kürtleri yerleştiren Ankara'nın yeni şahinlerinin ölüm paketi hazırıldı çoktan. 2. Ordu Komutanı Orgeneral Hasan Işık hemen brifing verdi. PKK'nin başarısız ordunun başarılı olduğunu iddia ettikten sonra isteklerini sıraladı:

- Sorgu sırasında avukat bulunmaması.

- Her operasyon için validen izin alınması uygulaması kaldırılmalı.

- Birden çok ili ilgilendiren operasyonlar için koordinasyonu sağlayacak bir birim oluşturulmalı.

- Yollarda üst ve araç aramalarda karşılaşılan hukuki sorunlar giderilsin.

- PKK ile ilişkili olduğu bilinen siyasi parti, yerel yönetimler, sendika, vakıf ve dernekler hakkında gerekli işlemler zaman geçirilmeden yapılsın.

- Örgüt propagandası yapan yayın organlarının girişi durdurulsun.

- OHAL Yasası'nda olan bazı yetkilerin uygulanmasına izin verilsin.

- Güvenlik güçlerini de yasalar karşısında koruyan düzenlemeler yapılsın.

- Bazı yörelerde erzak ve malzemelerin PKK'ya gidişinin engellenmesi için belirli kısıtlamalar getirilsin.

- Terörlü mücadele edilirken, ilgili diğer kuruluşlar da terörizmle mücadelede etsin.

- Polis özel hareket timleri yeniden canlandırılmalı.

- Sınırların fiziki güvenliği için planlama yapılsın.

Ancak Işık'ın brifingi ters tepti. Hürriyet Gazetesi başta olmak

üzere savaşın ve milliyetçiliğin borazanlığını yapan birçok odak bu geleneksel önerilerin çözüm olmayacağını dile getirmeye başladı. 24 yıldır süren savaş boyunca askerler hükümetlerden hep bunları istedi. Hükümetler askeri dinledi. Sonuç, 24 yıldır durulan yer, Kürt sorununda çözümsüzlük oldu.

Sorunun kaynağı

1923'te cumhuriyeti kuran Kemalistler Türkler gibi kurucu unsur olarak görülen Kürtleri tasfiye etti. Cumhuriyet Türkerindi. Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tü. Kürt dili ve kültürü yasaklandı. Türkleştirme politikaları uygulandı. Kürt kimliğiyle siyaset yapmak isteyenler imha edildi. Ancak bu topraklarda Türkler gibi Kürtler de uzun yıllardır yaşamaktaydı. Kürt sorunu bu nedenlerden dolayı bir sorun ola geldi. Kökü dışarıda değil, tam içerideydi. Devletin resmi politikalarının bir sonucu olarak tamamen siyasi bir sorundu ve ancak siyasi yöntemlerle çözülebilirdi.

29. İsyan

84 yıldır devlet tarafından bir siyasi sorundan çok güvenlik sorunu olarak görülen Kürt sorununun derinleşmesi kaçınılmazdı. Kimliği, dili, kültürü inkar edilen, yaşama hakkı tanımayan bu halka isyan etmekten başka bir yol bırakılmadı. Kürtler 28 kez devlete karşı silahlı isyan başlattılar. Her biri kanla bastırıldı. 1984'te bu kez PKK 29. isyanı başlattı. 24 yıldır sürüyor bu isyan. Devlet tutum değiştirmedikçe savaş uzun süre devam edebilir. Ancak tüm PKKliler tek tek öldürülse de ne Kürt sorunu çözülebilir ne de 30. isyanın önü kesilebilir.

Kürt sorunu dış kaynaklı bir güvenlik sorunu değildir. Bir avuç eşkıyanın yarattığı terör değildir. Bu ülkede kimliği tanımayan, ayrımcılığa uğrayan, vurulan ya da linç edilen 20

milyona yakın Kürt vardır.

Onların hakları tanınmadan bu sorun çözülmez. Kürtler nasıl yaşamak istiyorlarsa öyle yaşamalıdır.

Peki ya Türkler?

Kürt sorunu konusunda Türk halkına hep yalan söylendi. Kürt emekçilerin çocukları bu anlamsız savaş uğruna sürekli ölüme gönderildi.

İşçilerin ve emekçilerin ücretleri artmazken tüm kaynaklar savaşa aktarıldı. Bugüne kadar savaş için harcanan 500 milyar dolar bizlerin ödediği vergilerden geldi.

Uçaklar, bombalar, modern silahlar alınırken hastane, okul ve yeni işyerleri açılmadı.

Savaşı destekleyen hükümetler dağı taşı bombalayan askerlerin her dediğini yaparken Türk halkına hep acı reçeteleri uyguladı.

"Bölücülük" bahanesiyle toplumsal muhalefet hep ağır baskı altında tutuldu. Kürt sorununun bahsedilen zindanlarda çürükten Batı'da askeri vesayet rejimi ayakta kaldı.

Milliyetçilik devlet katından pompalanırken evlatları cepheye ölen Türk emekçiler hep fakirleştiler.

Kürt sorununun tek çözüm yolu devletin Kürtlerle anlaşmasıdır. Masaya oturmasıdır. Bu sorunu nasıl çözeceğini muhalefletini tanıyarak ele almasıdır. Bundan kaçıldıkça süreç Türkler ve Kürtler ölmeye, savaşa trilyonlar aktılmaya devam edecektir.

Şimdi, Kürt sorununda askeri politikalar ilk kez açıkça sorgulanırken Kürt sorunu çözüme fırsatına sahibiz.

Gerekli olan Kürtlerin uzattığı barış ve dostluk elini tutacak, kendi egemenlerine baskı yapıp savaşa son verecek bir Türk barış hareketidir. Kürtler ezilmediği özgür olamayacak Türklerin savaşa karşı çıkmasını sağlamak sosyalistlerin görevidir.

DTP'Yİ KAPATMAYIN, VEKİLLERE DOKUNMAYIN

Akan kanın durması için Kürtlerin siyaset yapma hakkının tanınması gerekiyor. AKP gibi DTP de kapatılmamalı. Kürt sorununun tartışılmasının önündeki engeller kaldırılmalı. Eğer DTP beklediği gibi kapatılırsa bu fırsat elimizden kaçacak. DTP'nin yedeği olarak kurulan yeni parti BDP'nin İzmir Dikili'deki ilçe binasının yakılması önümüzdeki dönem için bir işaret. DSİP ve barıştan yana olan bir çok kişi ve çevrenin başlattığı DTP'yi kapatmayın kampanyası Kürt sonunda çözümün önünü açmayı hedefliyor.

İmza için: dtpkapatilamaz@gmail.com - <http://dtpkapatilamaz.blogspot.com>

MHP işbaşında

Ergenekon iddianamesinde yer almayan MHP'nin kirli faaliyetleri Altınova'da açığa çıktı.

Balıkesir'e bağlı beldelede yaşayan Kürtler faşistler tarafından sistematik olarak aşağılanmış, dövülmüş ve hakarete uğramıştı. Oturdıkları binanın önünde yüksek sesle milli marşlar çalınan Kürtler tahrik edildi ve bu tahrik sonucunda 2 kişi öldü. Provokatörlerin amacı Türkleri Kürtlere karşı kıskırtmaktı.

Hedef Türklerin ayaklanması, beldelede yaşayan Kürtlere saldırması, işyerlerini ve evlerini talan etmesi, yakaladıklarını linç etmesi ve buradan kovmasıydı.

Türkiye'nin tarihi bu tür planlara sık sık tanıklık etti. 6-7 Eylül 1955'te İstanbul'da azınlıklara karşı

benzer bir seferberlik tertiplenmişti. Tertibin arkasında Özel Harp Dairesi'nin bulunduğu bizzat bir komutan tarafından itiraf edilecekti.

1970'lerde, faşist MHP'nin darbe koşullarını yaratmak için öne çıktığı yıllarda, bu kez Alevi-Sunni çatışması planlandı. Maraş, Malatya, Çorum ve Sivas'ta, faşistlerin öncülüğünde katliam girişimleri gerçekleşti. 1993'te Sivas'ta Madımak Oteli'nin yakılması aynı planının 12 Eylül'den sonra da sürdüğünü gösteriyordu. Arkasındaki aktör ise MHP'li ve BBP'li faşistlerdi.

2000'lere gelindiğinde bu kez ulusalcılar doğrudan Kürt-Türk çatışmasını kaşı-

maya başladılar. Ulusalacı yayınlar Kürt nüfus artışının engellenmesinden, Kürtlerin Türkiye'nin

sahillerinden ve diğer yerleşim birimlerinden sürülmesinden bahsetmeye başladı. 2005 yılının ardından bu kez Türklerin çoğunlukta olduğu illerdeki Kürt azınlığa karşı sistematik linç ve katliam girişimleri başladı.

Hiçbiri sıradan insanlar tarafından girilmiş, milliyetçi duygularla yapılmış hareketler değildi. Her birinin arkasında örgütlü faşist odaklar ve onların eylemlerine göz yuman derin devlet vardı.

Altınova'da düzenlenen tertip tüm bunları görünür kıldı. Kendisini saygın bir parti olarak gösteren MHP'nin bu pişliğin tam ortasında duruyor ve MHP'nin üzerine gidilmeden Türkiye'deki katliam ve provokasyonlar aydınlatılamaz.

Türkleri Kürtlere kıskırtma planı işliyor

4 Eylül 2005'te Bozüyük'te, 21 Mayıs 2006'da Mustafa Kemal Paşa'nın Bağyurdu Beldesi'nde, 20 Temmuz 2006'da Vize'nin Kıyıköy Beldesi'nde, 20 Ekim 2007'de Malatya otogarında, 21 Ekim 2007'de Bursa şehir merkezinde, aynı akşam Mustafa Kemal Paşa ilçe merkezinde, ayrıca Orhangazi, Gemlik ve Yenişehir'de, 22 Ekim 2007'de Şanlıurfa şehir merkezinde, 27 Ekim 2007'de yine Bursa şehir merkezinde, 6 Ocak 2008'de Tarsus'ta, 24 Şubat 2008'de Malatya şehir merkezinde, 28 Nisan 2008'de Adapazarı'nda, geçen hafta Balıkesir'in Altınova Beldesi'nde, bu hafta ise Adana'da Kürtlere karşı saldırılar gerçekleşti.

Ulusalacı hareketin öne çıkışına, cumhuriyet mitinglerine, darbe ortamı yaratmak için bir çok girişimle paralel olarak derinden derine Türk-Kürt çatışmasının tohumları ekildi

Marxizm marksizm sohbetleri

Ulusların hapishanesinde 17 mi çok 23 mü?

Yeni bir karakol saldırısında 17 asker öldü, 23 gerilla ise "etkisiz" hale getirildi.

Aritmetik yeniden devreye giriyor.

Ve yakın ve uzak geçmiş, bir kez daha bağnaz milliyetçiliğin uğultusunda yine geçici olarak unutuldu.

Kırlı savaşta ölen 35 bin kişi. Unutuldu.

Boşaltılan yüzlerce köy. Unutuldu.

İnsan dışı yedirilen Kürtler. Unutuldu.

12 Eylül sonrası Diyarbakır zindanları. Unutuldu.

Anadilini konuşmak isteyenlerin sokaklarda linç edildiği günler. Unutuldu.

Karadan, havadan sınır ötesi harekâtlar. Unutuldu.

JTEM suikastlarıyla öldürülen Kürt aydınlar. Unutuldu.

Sendikal mücadelede öldürülen Kürt işçiler. Unutuldu.

1999'dan 2005'e kadar süren tek tarafı ateşkesin yanı sıra kalması. Unutuldu.

Ayrıcalıklı egemen sınıflar, bütün bu unutulmuş silsilesinin altında en çok, Kürt sorununun siyasi bir sorun olduğunun unutulmasından memnundur.

Özellikle unutkan sol içinde Kürt sorununun askeri alandaki her gelişmeyi, Kürt halkına akıl hocalığı yapmak için fırsat görenler, başka ulusların ezilmişliğini kendi egemenliğini perçinleyen asli politik ve ideolojik mekanizma olarak devam ettirmek isteyen Türk burjuvazisinin ekmeğine yağ sürüyorlar.

Ulusal sorun, Kürt sorunuyla birlikte başlamadı. Ulusal sorun, kapitalizmin tarihi kadar eskidir.

Marxizm, ezilen uluslara akıl hocalığı yapmaz.

Marxizm, "başka bir ulus ezen bir ulus özgür olabilir mi?", sorusundan yola çıkar. Bunun nedeni, ulusların

doğasında ezme ve ezilme ilişkisinin var olmasıdır. Sermayenin üretimi ve yeniden üretimi için çeşitli coğrafyalar, tarihsel bağların da katkısıyla, sınırlarla çevrildi. Tüm dünyelerde eski bağlar dağıtılarak, bu sınırların içinde burjuvaların istikrarını koruyacak iç pazarların kontrolü, modern devletlerin koruması altına alındı. Uluslar doğal bir kimliği yansıtan olgular değiller. Uluslar, azınlıkların genellikle şiddet kullanılarak bir arada tutulması ve yerel kültür ve dillerin egemen grubun yararına bastırılmasıyla birlikte şekillendi.

Modern toplumların tarihi gibi, modern Türkiye'nin de tarihi, Türk burjuvazisinin Kürt, Ermeni ve diğer azınlık grupları şiddet kullanarak bir arada tutulmasını, tasfiye etmesini ve egemenliğini pekiştirmesinin tarihidir.

Bu yüzden, başka bir ulus ezen bir ulus özgür olabilir mi sorusu, ulusal sorunda en önemli çıkış noktasıdır. Karl Marks, İngiltere'nin sömürdüğü İrlanda özgürlüğüne kavuşmadan İngiliz işçilerinin kurtuluşunun mümkün olmayacağını vurguladı.

Lenin ise ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesini geliştirdi. Son zamanlarda ulusalcı sol, Rosa Luxemburg'un ulusal sorun konusundaki fikirlerine yaslanarak Kürt halkının sorunlarının çözümünün sosyalist Türkiye'den ve işçilerin birliğinden geçtiğini savunuyor.

Burada iki yanlış birden yapıyor. Birincisi, Rosa Luxemburg, Çarlık Rusya'sının ezdiği Polonyalı bir sosyalistti. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesine karşı çıkarken, ezilen bir ulusun sosyalisti olarak ezen ulusun işçilerinin kopmaması için mücadele ediyordu.

Polonya'da milliyetçi solcular karşı enternasyonalizmi savunuyordu. Ama Rosa Luxemburg görüşlerini ezen ulusun sosyalistlerinin de savunması gereken genel bir ilke düzeyine çıkarttığına büyük bir hata yaptı. Ezen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele etmeden, bu pespaye, bu bağnaz, bu saldırgan egemen sınıf fikrinden kurtulmadan ezen ulus işçi sınıfının özgürlük mücadelesinde adım atmasını imkansız olduğunu göremedi. Lenin'in teorisi bu yüzden devrimcidir. Ezen ulus sosyalistleri, ezilen hakların mücadelesini koşulsuz bir şekilde desteklerler. Ezilen halkın, ayrılma hakkı da dahil, kendi kaderini belirleyebileceği koşulların yaratılması için mücadele vermeden, bir işçi sınıfının kendisini egemen sınıfa bağlayan bağnazlıktan kurtulması mümkün değildir.

Rosa bugün Türkiye'de yaşasaydı, bu tartışmada zaten bir Kürt olarak yer almak zorundaydı. Ve ulusalcı cephele kuranlara, Kürt sorununun siyasi bir sorun olduğunu ve 23'ün 17'den büyük olduğunu unutanlara, "Neden, ABD işgaline direnen Irak halkının kendi kaderini tayin hakkına da karşı çıkmıyorsunuz?" sorusunu sorardı.

Şenol Karakaş

Nerede bir saldırı orada ülkücü örgütlenme

Altınova, Balıkesir'in Ayvalık ilçesine bağlı bir belde. 22 Temmuz 2007 seçimlerinde Balıkesir'in 7 milletvelinden birini yüzde 14'lük oyla MHP aldı.

Balıkesir'in bir çok ilçesinde faşist parti Türkiye ortalamasını yakalarken, bazı ilçelerde yüksek oylara ulaştı. Ayvalık bunlardan biri. MHP burada oyların yüzde 24.3'ünü alarak ikinci parti konumunda. İlk sırada ise savaş yanlısı CHP yer alıyor. MHP gibi CHP'nin de Balıkesir'in ilçelerindeki oyları Türkiye ortalamasının üzerine çıkıyor.

Bölgede Kürt aileler eskiden beri yaşıyor. Ancak '90'dan sonra yeni Kürt aileler de buraya geldi. Balıkesir gibi Ege ve Akdeniz sahilindeki tüm yer-

leşim birimlerinde MHP gücünü korurken Kürtlere karşı saldırıların olduğu diğer merkezlerde de MHP örgütlü bir güç.

MHP örgütleri durmadan Türkleri Kürtlere karşı kıskırtma istiyor. İşsizliğin, ekmeğin küçülmesinin sorumlusu olarak "sonradan gelen" Türkleri gösteriyorlar. Kısacası Kürtlere karşı yapılan "sivil" saldırıların hiçbirisi "milliyetçi duyguların eseri" ya da "vatan-ış tepkisi" değil. Ergenekoncular ırkçılığı yaygınlaştırmak isterken, MHP örgütleri Kürtlere karşı girişilmiş her türlü saldırının arkasında duruyor. Yerel devlet organları ise ülkücüleri destekliyor.

Kapitalizmin krizini niye emekçiler ödüyor?

"Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum, ama yapmaktan daha iyi" ABD Maliye Bakanı Hank Paulson, ABD'li finans kuruluşlarının "zehirli" borçlarını devralmak için 700 milyar dolar harcama kararını bu sözlerle açıkladı.

Dünya bankerleri, maliye bakanları ve şirket başkanları dünyanın en büyük dördüncü yatırım bankası Lehman Brothers'ın çöküşünün ardından panik içindedir.

Lehman'ın yıkılması dünya ekonomisini yönetenlerin kabuslarını geri getirdi.

Kimileri krizi 1973'le karşılaştırdı, o zaman fırlayan petrol fiyatları ekonomik krizi tetiklemiş ve kapitalizmin tarihindeki en uzun ekonomik genişleme dönemi olan "savaş sonrası büyüme dönemi" sona ermişti.

Diğerleri daha gerilere, 1929'a döndü; o zaman Wall Street'in çökmesi dünya ticaretinin çöküşünü ve ancak korkunç bir dünya savaşı ile son bulan 1930'ların Büyük Bunalmı'nı ilan etmişti.

Büyük çaplı devlet müdahalesi 1930'lar türü bir çöküşü ucu ucuna savabilir.

Ama bu tür müdahaleler ABD bütçe açığı 1 trilyonu geçmişken büyük kamu borçlarına yol açacak.

Bu çapta bir bütçe açığı, yüksek faiz oranları ve düşük yatırım oranlarıyla beraber uzun bir negatif veya düşük büyüme dönemine yol açabilir. Japonya 1990'lar boyunca benzer bir durumun pençesindeydi.

Kriz yönetim kurulu odaları ve maliye komisyonlarından aşağılara günlük konuşmalara yayılan bir tartışmaya başladı.

Kriz bitti mi? Krizin nedeni birkaç dolandırıcı banker mi? Dünya ekonomisi "temelde sağlam mı?"

Mali piyasalarda daha fazla düzenleme bu kaosa engel olabilir miydi?

Yoksa bu krizin kökleri daha derinde - serbest piyasa ve bizzat kapitalizmin başarısızlığında mı?

Bizi yönetenler bu sonuca ulaşmamızı hiç istemiyorlar. Ama çıkar-mamız gereken sonuç tam da bu.

Bankacılık sistemindeki krizin altında yatan nedir?

Çalkantının kaynağı ABD'deki "alt-gelir grubu" mortgage denilen piyasada, bu piyasanın bir yıl önce çökmesi "kredi sıkışmasına" yol açtı.

Bu piyasa, kredi verenlerin mortgage satmak için yeni hedefler arayışı sonucunda ortaya çıktı.

Durumları kredi almaya uygun olmayan, düşük gelirli insanlara fahiş faiz oranlarıyla kredi vermeye başladılar. İnsanlar ödemeleri olanaksız borçların altına girdiler.

Bu borçların geri ödenemeyeceği ortaya çıkınca piyasa çözülmeye başladı.

Ancak elde patlayan krediler sadece mortgage veren kreditorleri etkilemedi. Mortgage borçlarındaki "ikincil piyasa" yüzünden dünya finansal sistemine yayıldı.

Mortgage borçları yeniden ambal-

ajlanıp diğer kurumların alıp sattığı tahvillere dönüşmüştü. Bunların ticaretini yapanlar ve bankalar bu tahvillerin değeri üzerinde spekülasyon yapmaktaydılar.

Geçen yıl insanlar mortgage ödemelerini yapamaz hale düşüncü, bu tahvillerin sanıldığından çok daha riskli bir yatırım aracı olduğu ortaya çıktı.

Ama bankalar sürekli yeniden paketlenip birbirine satıldığından kimse ödenemeyecek borcun en son kimin elinde patlayacağı veya miktarının ne olduğundan emin değildi. Bankalar geri alamama korkusuyla birbirlerine borç vermeyi durdurdu.

"Kredi sıkışmasına" bu yol açtı - eskiden bol olan bankalararası kredi asızın kurdu.

Bankalar günlük işlemleri sırasında birbirlerinden kısa vadeli kredi şeklinde borç alır verirler.

İçlerinden bazıları, günlük işlemlerini finanse etmek için geleneksel yöntem olan müşterilerinin tasarruf hesaplarındaki mevduatları kullanmak yerine bu tür kısa vadeli borçlanmayı yoğun bir şekilde kullanıyordu. Bankalararası krediler kuruyunca bunlardan bazıları felakete sürüklendi.

Spekülasyon krizi besledi. Yatırımcılar ve ticaret yapanların güveni sarsılınca paraları başka yere taşdılar, bunu gören diğerleri de paniğe kapılarak onları takip etti.

Kriz spekülasyonlarının suçu mu yani?

Bankalar çökerken bazı kişilerin bu çöküşlerden milyonlarca sterlin kazandığı inanılmaz durumlara şahit olduk.

Bunu "açığa satış" ile yaptılar. Genellikle "hedge fonları" denilen gizli finansal gruplar adına çalışan tüccarlar, hisse senetlerini önceden belirli bir süreliğine "kredile" satın alırlar.

Fiyatların düşeceğini umarak bu hisseleri hemen satar ve daha sonraki bir tarihte geri satın alırlar - hisselerin fiyatı düştüğüne aradaki fark ceplerine kalır.

Borsanın oyun odalarında bile hileli işler hoş karşılanmaz. Dolayısıyla hükümet belirli hisse senetleri için kısa bir süreliğine bu uygulamayı durdurdu.

Devrimci sosyalist Karl Marks'ın dediği gibi finansal sistem "en etkin kriz ve dolandırıcılık araçlarından biridir."

Örneğin "şirket içinden bilgi satın alarak borsada ticaret" yasadışıdır. Ancak bir şirketin bir şey ilan edeceğini, bunun iyi veya kötü olduğunu önceden bilmek, yani şirketin hisselerini almalı mı yoksa satmalı mı önceden bilmek son derece kârlıdır.

ABD borsasındaki 172 şirket birleşmesi üzerinde yapılan bir araştırma hepsinde de önceden içerdin bilgi sızdırıldığını ortaya koydu.

Ama kriz sadece birkaç dolandırıcı tüccar yüzünden çıkmadı. Bütün mali sistemin kaotik yapısından kaynaklandı.

Geçen hafta İngiltere'nin en büyük bankalarından HBOS bankasının başının derde girmesinin sebebi açığa satışlar değil bankanın büyük çaplı borçlarıydı. Bankanın çıktığı gün alınıp satılan hisselerinin sadece yüzde 3'ü bu tür işlem gördü.

Merkez bankaları piyasayı kurtarabilir mi?

ABD hükümeti kötü borçları yani geri ödenemeyen borçları devralmayı kabul etti. Bu durumda ülkenin borç açığı devasa boyutlara ulaşacak.

Piyasalar tekrar serbest düşüşe geçerse ABD'nin aynı çapta tekrar müdahale etmesi zorlaşmış olacak.

Yılın başında ABD hükümeti tahvil sigorta eden dev şirketleri devralırken devlet müdahalesinin işe yaradığı söyleniyordu.

Mart'ta Bear Stearns'i kurtardıklarında ve bu ayın başında mortgage devleri Freddie Mac ve Fannie Mae'yi kamulaştırdıklarında aynı şey oldu.

ABD, İngiltere ve diğer büyük devletler bankalar ucuz borç bulabilen diye devasa miktarda kamu parasını sisteme enjekte ettiler.

Ama bu daha ne kadar sürdürülebilir, bunun da sınırları değerden çok daha büyük.

Bütün bu müdahalenin hisse senedi fiyatlarını kısa bir süreliğine arttırmak dışında bir işe yarayacağına garantisi yok. Bu yapılan borsaya bedava para vermek demek ama kriz devam ederse bu para asla geri dönmeyecektir. 1930'larda Wall Street'in çöküşünden sonra ABD aynı şeyi denediğinde olan buydu.

Ekonomik kriz şiddetlenmeye devam etmişti.

Çin hükümetinin elinde milyarlar değerinde ABD hükümet bonosu var, herhalde bunların değeri

hakkında oldukça endişelidirler. Daha da önemlisi ABD hükümeti de harcayabileceği üst sınıra neredeyse ulaşmış durumda.

Bu arada finansal kurumların yeniden kredi vermeye veya yatırım yapmaya başlayacaklarına dair hiçbir işaret yok- nakitte kalmak istiyorlar. Bu da ekonominin geri kalanını tehdit ediyor.

1990'larda Japon hükümeti benzer bir durumu sınırlandırmak ve tersine çevirmek için büyük miktarlar harcadı. Sonunda muazzam miktarda borç geri ödemelerinin altına girdi, bu da on yıl süren ekonomik gerileme dönemine yol açtı.

Devasa ABD ekonomisinin kısa vadedeki çöküşünü engellemek uğruna kendini daha uzun süreli bir bunalmaya mahkûm ettiği kaygıları var.

Wall Street'in mali egemenliğinin yediği bir darbe de ABD'nin kudretli yatırım bankalarının çökmesi.

Ekonomik açıdan yaralı bir ABD hala dünyanın en büyük askeri gücü ve bu şartlarda gücünü kullanmaya daha istekli olacaktır.

Devlet neden bazı şirketleri kurtarıken diğerlerini kurtarmıyor?

Son haftalarda Fannie Mae ve Freddie Mac'in devralınmasında olduğu gibi finansal kurumları kurtarmak için büyük devlet müdahaleleri yaşandı. Bu kurumlar için "batmak için fazla büyük" denildi.

Ama birkaç gün sonra dev Lehman Brothers'ı kurtaramadı. Egemen sınıfın krize bir çözümü yok. En iyi tepkinin ne olacağı konusunda kendi aralarında bölünmüş durumdadır. Batan bankaların kapitalizm ve sistemin sıradan insanlar nezdinde inandırıcılığını nasıl etkileyeceğinden endişeleniyorlar.

İngiltere başbakanı Gordon Brown Lloyds TSB adlı bankanın HBOS'u devralmasını ayarladı. HBOS'un iş yapabilmesi için her gün milyarlarca sterlin borç alması gerekiyordu, kredilerin sıkışması -ve artan maliyeti- bunu zorlaştırdı.

Hükümet İngiltere'nin en büyük mevduat bankasının batmasına göz yumamaz. İngiltere'deki her beş mortgageden biri HBOS'tan alınmış ve her on kişiden birinin HBOS'ta hesabı var.

Devletin bir bankayı kurtarıp kurtarmayacağı zamanlamaya da bağlı. Bazen egemen sınıf sistemin bir iflası kaldırabileceğine ve olayın daha ciddi hasara yol açmayacağına inanabilir.

Devletler kendi borç seviyelerini de düşüncem zorundalar - şirketi kurtaracak para var mı yok mu diye. Ayrıca devlet müdahalesi ideolojik sorunlara da yol açar - şirketleri devletleştirme 1980'lerden bu yana dünyaya egemen olan yeni liberalizme aykırı.

Ancak ekonomik kriz kapitalizme için olduğundan yöneticilerimiz bu sorunu temelli olarak çöze-

mezler, kendi aralarındaki bölünme yüzünden de müdahaleleri tutarsız olur.

Kapitalizm neden büyüme ve çökme çevrimlerini takip eder?

Şimdi tanık olduğumuz kaos sadece kapitalizmin en sonuncu krizi. Küresel ekonomi son 35 yıldır bir dizi kriz yaşadı; 1973, 1990-93, 1998 ve 2001-2 bunlar arasında.

Kâr oranları 1973 krizi öncesindeki düzeyine halen düşmedi. Her bir ekonomik kriz sona erdiğinde serbest piyasanın peygamberleri bize sistemdeki bütün sorunların giderildiğini söyler. Sonra bir sonraki ekonomik krizle hepsi yeniden paniğe kapılır.

Bu büyüme-çökme çevrimleri kapitalizmin rekabetçi ve anarşik doğasından kaynaklanıyor. Ekonominin merkezi bir planı olmadığından her bir şirket bir ya da daha fazla mal üreten pazarın bir büyük kısmını ele geçirmeye çalışır.

Sonunda ihtiyaç duyulandan fazla mal üretilmiş olur ve bunlar elde kalarak stoklarda birikir - kârlar düşer, şirketler batır ve işçiler işten çıkarılır.

İşçilerin mal almak için daha az parası olunca kriz daha da kötüleşir ve sistem dibe vurur.

Bazı şirketlerin batması sistemin tekrar canlanmasına yardımcı olur çünkü rakipleri onların teknolojisini ve piyasa payını ucuz satın almıştır.

Bütün bunların altında sistemin temel bir sorunu yatar - kâr oranlarının düşme eğilimi.

Karl Marks bu eğilimi 100 yılı aşkın süre önce saptadı. Bu gerçekleştiren krizlerin düşüşü anlamına geliyor - şirketler halen milyarlar kazanıyor çoğu karlarını arttırıyor. Ancak zaman içerisinde yatırımın getirisi oranı azalma eğilimindedir.

Çünkü gerçek değer, işçilerin çalışmasından kaynaklanır. İnsanların çalışarak ürettiği değer, ücretler olarak geri kazandıktan sonra fazladır.

Yani kapitalistler işçilerin çalışmasının yarattığı değer için bir kısmını almaktadırlar. "Artı değer" denilen bu fark kârın temelidir.

Ancak patronlar rekabet baskısı nedeniyle işgücüne yatırdıkları miktar azaltmaya çalışırlar.

Bunun yerine işgücüne daha az para ödemelerini sağlayacak yeni teknolojilere yatırım yaparlar. Yeni teknoloji ve makineler sayesinde aynı sayıda veya daha az işçile aynı miktarda mal üretebilirler.

Ayrıca işçilerin sömürü oranını da arttırmaya çalışırlar - yani daha az paraya daha çok çalıştırılır.

Şirketler yeni teknolojiye yatırım yaparak rakiplerini geride bıraktıklarından kısa vadede kazançlarını arttırabilirler. Ama diğer şirketler de aynısını yaptığında, bu avantaj ortadan kalkar ve patronların kâr-

larını arttırmak için yeni yollar bulmaları gerekir.

Kâr oranlarının düşme eğilimi kapitalistleri sürekli yeni para kazanma yolları aramaya iter.

Bunu yeni piyasalar yaratarak veya spekülasyon balonları şişirerek yapabilirler.

Bunlar ekonomiyi geçici olarak yıldırebilir ve sorunları gizleyebilir. Ama kriz kapitalizmin işleyiş biçiminin içinde mevcut olduğundan aynı sorunların gelecekte tekrar ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Finansal piyasalar nedir?

En basit haliyle finansal piyasa büyük bir kumarhanedir ama kapitalizmin işleme için vazgeçilmezdir.

Kapitalizm karlarını en yükseğe çıkarmak için birbirleriyle rekabet eden şirketlere dayanan bir sistemdir. Şirketler genellikle karlarının bir kısmını yeni teknolojiye yatırarak rakipleri üzerinde avantaj yakalamaya çalışırlar.

Ancak kapitalistlerin karlarını derhal değerlendirebilecekleri bir alan yoksa veya yatırım yapmaları gerektiği kadar yeterli sermayeleri yoksa bankacılık sistemi, borsa ve benzeri kuruluşlar yatırıma finanse edecek araçlar sunar.

Ayrıca bu kurumlar diğerlerinin karlarını değerlendirebilecekleri alanlar da sağlar. Örneğin bir kapitalist daha sonra yatırım yapma umuduyla banka hesabında para biriktirebilir. Banka o parayı şimdi yatırım yapmak isteyen başka bir kapitaliste borç verir.

Ancak finansal sistem aynı zamanda bir istikrarsızlık kaynağıdır. Şayet kar oranlarında ani bir düşüş olursa veya piyasada güven kaybı yaşanırsa orta çıkan panik bu kanaldan sisteme yayılabilir.

Modern kapitalizmde hisse senetleri kendi başlarına bir hayat yaşama başlayabilir. Zenginlerin hisse senetleri ve tahvillerin, döviz karlarının veya diğer yatırım araçlarının fiyatı üzerine spekülasyon yaptığı büyük kumarhaneler ortaya çıkar - New York'taki Wall Street veya Londra Borsası gibi.

Düzenleme ve sınırlamaları kaldırma şeklindeki neoliberal politika piyasa kumarhanelerinde kumar oynamanın birçok yeni türünün doğmasına yol açtı.

Sözgelimi vadeli iş sözleşmeleri belirli bir malın fiyatının belirli bir tarihte ne olacağı hakkındaki muazzam bahisleri içerir.

Vadeli işlemler türev işlemlerin en basit örneğidir - türevler, değeri daha basit başka bir işlemden "türetilen" finansal araçlardır. Bu "türevler" tüccarların hisse veya borç senetlerinin fiyatları hakkında karmaşık bahislerle girebilmesine izin verir, hem de bu senetlere sahip olmadıkları halde.

2007 sonunda bütün türevlerin teorik değeri 596 trilyon dolar idi. Piyasaların bu şekilde helezonik olarak büyümesi finansal sistemi

küresel çapta birbirinin içine geçirir. Ancak işler kötü gittiğinde de toptan kaos olur.

Örneğin geçen yıl çöken mortgage borçları piyasasının etkileri.

Şirketler borçları ellerinde tutup faiz ödemelerini toplayacaklarına, bunları birleştirerek borç senedi olarak başkalarına sattılar. Başka birileri bu borç senetlerinin fiyatı üzerine bahse tuttu.

Başka bazı kurumlar da bu borç senetlerini sigortalayarak, borcun geri ödenememesi riskini üstlendi (elbette sigorta primleri karşılığında) - (cds, credit default swaps).

ABD'nin en büyük dördüncü yatırım bankası Lehman Brothers'in yakınlarında batması, sigorta şirketlerinin elinde borç senedi olanlara multi milyar dolarlar tutan ödemeler yapmasına yol açtı.

Bu sigorta alış verişleri iki şirket arasında yapıldığından kimse kimin kime ne kadar borcu olduğunu - veya geri ödenip ödenmeyeceğini bilemiyor.

Finansal kriz ekonominin geri kalanını etkiler mi?

Ekonominin geri kalanı finansal piyasalarda olanlardan etkilenir. "Gerçek" ekonomi işçiler ve kapitalistler arasındaki bölünmeye dayanır. Kapitalistler işçileri istihdam ederek onlara ürettikleri değerin genellikle çok altında bir ücret öderler.

Finansal piyasalar Karl Marks'ın deyişiyle "hayali seymaye"dir. Bunların faaliyetleri ne yeni servet yaratır ne de üretimi artırır. İşçilerin yarattığı karlarla kumar oynanmasıdır - ve bunlar nihayetinde gerçek ekonominin gidişatına bağlıdır.

Hisse senetlerinin iddia edilen değeri ne kadar abartılmış olursa olsun, şirketin ödediği kâr paylarının seviyesiyle ilişkilidir ki bu da kârı bağlıdır. Kârlar düşüyorsa şirket kar payı ödemesi yapamaz ve hisse değerleri düşer.

Piyasalar bir süreliğine gerçek kârlara denk düşen değerlerin çok üzerine çıkabilir. Bu durum spekülasyon bir balon yaratır, sonunda balonun patlaması kaçınılmazdır.

Böylesi bir şey olduğunda bunun gerçek sonuçları olur. Örneğin hedge funds denilen yüksek riskli yatırım fonlarının belli başlı yatırımcıları emeklilik fonlarıdır. Kumar oynadıkları işler sıradan insanların emeklilikleridir.

Finansal sektördeki kriz gerçek ekonomiyi de geçer. Kredilerin kurumsallaşması sadece bankaların işinden olması değil gerçek şirketlerin batması da demektir.

İngiltere'de okullar ve hastanelerde iş yapan PFI (özel finansman girişimci) şirketlerine hükümetin ödediği milyarlarca sterlin, para piyasalarına yatırılmış durumda. Piyasayı kurtarmak için yapılan her bir kurtarma operasyonu veya yatırım, kamu hizmetlerine harcanabilecek kamu parasının patronlara verilmesi demektir.

Saldırlara direnmek için ne yapabiliriz?

Ekonomik durgunluğun bizi nasıl etkileyeceğini işçi sınıfının nasıl mücadele edeceği belirleyecek.

Yaşanan çalkantı küresel bir krizin parçası. Sıradan insanların durumunu hafifletmek için hükümetin uygulayabileceği bazı önlemler var - biz de bunların uygulanmasını talep etmeliyiz.

İşçiler acı çekerken birçok çokuluslu şirket milyarlar kazanmaya devam ediyor. Rekör seviyede kâr ettikleri halde enerji fiyatlarına zam yapan enerji şirketleri haliyle dikkatlerin odağı haline geldi.

Hükümet bu şirketlere "ekstra kâr" vergisi uygulayabilir. Sonra bu para düşük ücretli işçilere ve devlet yardım alanlara fiyat artışıyla baş edebilmeleri için yardım olarak verilebilir.

Hükümet daha ileri giderek enerji fiyat artışlarına üst sınır getirebilir. Enerji şirketlerini devletleştirir. Durgunluğun etkileriyle mücadele etmek için elindeki kaynakları arttırmak için şirket vergilerini arttırabilir.

Zenginleri ve şirketlerin kârlarını vergilendirerek elde edilen milyarlar toplu konut inşasına ve kamu hizmetlerine aktarılabilir.

Hükümet bu parayla devlet yardımları ve emeklilik ayhıklarını arttırabilir.

Hükümetin kamu sektöründe ücret sınırlanmasını kaldırmasını talep etmeliyiz, çünkü bunun anlamı milyonlarca işçinin ücretlerinin artan fiyatlar karşısında erimesi.

Bütün saldırılara karşı tabanda direniş gerekiyor, aynen 1930'larda olduğu gibi.

Bu da insanların evlerine haciz konulmasını durdurmak için örgütlenmesi, işyerlerini ve fabrikaları kapanmasını önlemek için işgal etmek, sendikaların enflasyonun altında ücret anlaşmaları yapmalarına karşı aşağıdan isyanı yoğunlaştırmak demek.

Ekonomik kriz kapitalizmin istikrarsızlık ve deliliğini ortaya çıkarır. Bu da demektir ki milyonlarca insan sistemin temelini sorgulamaya başlayacak.

Kapitalistler ve devletler arasındaki rekabet şiddetlendikçe daha çok savaş olasılığı da artacak. Bu yüzden sıradan insanların birlikte mücadele etmesi çok önemli - hem durgunluğun getireceği yıkımı durdurmak için hem de toplumu sağa götürme girişimlerini durdurmak için.

Kriz sıradan insanları nasıl etkileyecek?

Kriz hakkında yorum yapanlar 1930'lara Büyük Bunalım'ın tekrarlanmak üzere olduğunu söylüyorlar. O dönemde benzerlikler var - sözgelimi spekülasyon ve kredilerin krizde oynadığı rol.

Ancak doğrusu 1930'lar tarza dramatik bir krizle mi yoksa daha uzun bir durgunluk ve daralma dönemiyle mi karşı karşıya olduğumuzu kimse bilmiyor.

Kesin olan bir şey var - bizi yönetenler aynen 1930'larda yaptıkları gibi krizin faturasını işçi sınıfına ödemek isteyecekler. İşten çıkarılmalarda ve işsizlikte şimdiden önemli artış görüyoruz, daha fazla iş kaybı tehlikesi de gündemde. İngiltere'de ev piyasası neredeyse durma noktasına geldi.

Finansal sektörde kriz bankaların insanlara ve işletmelere borç vermeye çok daha az gömüllü olması demek. Bunun çeşitli sonuçları var. Ekonomi bir süre için ucuz kredi bolluğu ile ayakta duruyordu. Ücretler düşük tutulsa da insanlar kredi sayesinde tüketici mallarını alabiliyorlardı.

Artık ucuz kredi yok - üstüne artan hayat pahalılığı, ücret sınırlanması ve işsizlik korkusu - insanlar daha az harcıyorlar. Bu da ekonominin sorunlarını büyütüyor.

Hükümetler kapitalizmin tekerlerini yağlamaya çalışarak finansal sektöre milyarlar pompalıyorlar.

Bir şirketin batmasını ekonominin geri kalanını olumsuz etkileyeceğini düşündüklerinde şirket de kurtarıyorlar. Bunlar ülkelerin bütçe açıklarını büyütüyor.

Reformlar yeterli mi?

Kriz kapitalizmin parçasıdır. Ekonomik durgunluğa son vermenin tek yolu bu anarşik sistemin yerine işçi denetimine dayalı, demokratik olarak planlanan bir ekonomiyi yani sosyalizmi getirmektir.

Bu tabii gökten düşmeyecek. Sıradan insanların bunu bizzat kendilerinin yaratması lazım.

Birçok insan sistemin kendilerine bir yararının olmadığını görebilir - en çok da böyle zamanlarda.

Sorun şu ki, toplumu örgütlemenin tek yolunun kapitalizm olduğu şeklindeki fikirlerin egemen olduğu bir sistem içinde yetiştik.

Ama sistem aynı zamanda insanların mücadele etmeye de iter - ve bu mücadelede işçi sınıfından insanlar kendilerine güven kazanırlar. İnsanlar birden eskiden olanaksız olduğunu düşündükleri şeyleri yapabildiklerini görürler - bir grev örgütlemek, bir toplantıda konuşmak veya saldırılara direnmeye ikna etmek için insanlarla tartışmak.

Reformlar için mücadele etmek ve sistemin önceliklerine meydan okumak egemen ideolojiyi çatlatır.

Devrimciler iki sebeple reformları işçi mücadelesi ederler. Birincisi gerçekten de bu reformları isteriz - kamu hizmetlerinin özelleştirilmesini durdurmak, ırkçılığa meydan okumak ve işçilerin haklarını arttırmak isteriz çünkü bunlar sıradan insanların hayat kalitesi açısından önemlidir.

Ancak reformlar için mücadele aynı zamanda insanları eyleme geçirir, kendilerine güvenlerini ve sistemi sorgulamalarını yol açar.

Kapitalizmin ihtiyacımız olan şeyleri sağlayamadığı gerçeği ortaya çıktıkça birçok insan radikalleşecek ve dünyayı toptan değiştirme ihtiyacı hissedecektir.

Gramsci ve Modern Prens

Hegemonya mücadelesi ve parti

Can İrmak Özınar

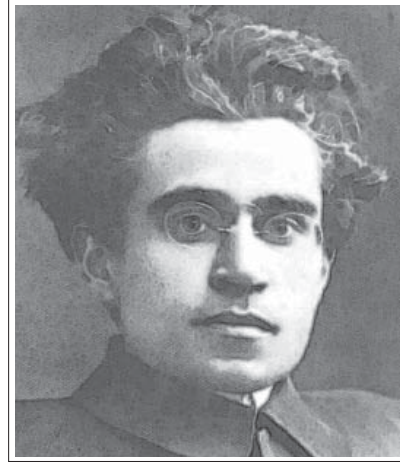
1917'de Rusya'da işçilerin iktidarı ele geçirmeleri birçok yerdeki işçi sınıfına ilham verdi. Özellikle Avrupa'da işçi sınıfı iktidarı almaya yöneldi. Ancak bu deneyimler maalesef başarısızlıkla sonuçlandı çünkü buralarda Rusya'daki Bolşevikler'e benzer devrimci partiler yoktu. Avrupa'da devrimin yayılamaması Rusya'da da stalinizmin yükselişini kolaylaştırdı. En önemli devrim girişimlerinin yaşandığı yerlerden bir tanesi İtalya'ydı.

İtalyalı marksist **Antonio Gramsci**, 20. yüzyılın yaratıcı devrimci teorisyenlerinden birisiydi. İtalya'da kuzeyin tersine oldukça fakir kalmış olan ve halkları İtalyan olmayan güneyde, Sardunya adasında dünyaya gelen Gramsci başlarda ezilen ulusun bir mensubu olmasının da etkisiyle bir Sard milliyetçisi olarak politik hayatına başlamıştı. Ancak üniversite için sanayinin en gelişmiş olduğu dolayısıyla işçi sınıfının yoğun olarak yaşamakta olduğu Torino'ya giden Gramsci'nin marksist olması ve **İtalyan Sosyalist Partisi** (PSI)'ne katılması uzun sürmedi. Gramsci, parti içinde **L'ordine Nuovo** (Yeni Düzen) adı verilen küçük bir gazete çevresinin parçasıydı. Partinin merkezi **Maksimalistler** adı verilen, II. Enternasyonal'in yurtsever/reformist fikirleri ile devrimci fikirler arasında kalan bir sosyalist grubun elindeydi, parti içinde maksimalistlerin yanı sıra **boykotçular** adı verilen komünist grup ve tam tersi uçtaki reformistler de yer alıyordu.

L'ordine Nuovo

Küçük bir çevre olan **L'ordine Nuovo** İtalya'daki işçi konseyleri deneyiminin göbeğinde yer aldı. Gramsci hem bu sürecin en önemli liderlerinden birisi hem de teorisyeni olarak öne çıktı. Ancak devrimin yeniliği ardından gelen faşizm artık **İtalyan Komünist Partisi** (PCI)'nin liderlerinden birisi olan Gramsci'yi "Bu beyin çalışmasını 20 yıl süreyle durdurmalıyız" diyerek hapse mahkum etti. Gramsci'nin bundan sonraki hayatı, Avrupa'daki devrimin yenilgisini irdeleyerek ve kazanmanın yollarını arayarak geçti. Bu çalışmalar Gramsci'nin hapis-hanedede tuttuğu notlardan oluşan olağanüstü eseri **Hapishane Defterleri**'nde vücut buldu.

Gramsci, incelemesinin merkezine daha önceden **Lenin** tarafından da kullanılmış olan hegemonya kavramını koyarak bu sözcüğe özgün bir anlam attetti. Gramsci'ye göre Rusya'dakinin aksine

"Kendiliğindenlik ve partinin rolü konusunda da Gramsci'nin parti teorisi önemlidir. Gramsci ve Lenin arasındaki 'kendiliğindenlik' tartışması diyalektik bir çözüme ulaştırılmıştır. Gramsci'ye göre saf kendiliğindenlik yoktur, en kendiliğinden hareket içinde bile bilinçli bir liderliğin izi sürülebilir. Gramsci, tamamen kendiliğindenliğe çubuk bükten fikirlere olduğu kadar, kendiliğinden hareketi önemsemeyen fikirlere de karşıdır."

Avrupa'da sivil toplum gelişkindi, egemen sınıf ezilenlere iktidarını sadece baskı yoluyla değil aynı zamanda rıza yoluyla da kabul ettiriyordu, Gramsci şöyle diyor:

"Rusya'da devlet her şeydi, sivil toplum başlangıç halinde ve peltensiydi; batıda ise sivil toplum ve devlet arasında gerçek bir ilişki vardı, devlet sallantıya uğradığı zaman, sağlam bir sivil toplum yapısı ortaya çıkardı."

Egemen sınıf, sivil toplumda kendisine bağlı "organik aydınlar"ı aracılığıyla, her seviyede ezilenlerin rızasını kazanıyor, onlar üzerinde hegemonya kuruyordu, Gramsci'nin çalışmasında aydın kavramı, kitlelerin üzerinde ve onlardan ayrı bir kavrama işaret etmiyordu. Aydın kavramı mahallenin bakkalından,

hükümete kadar büyük bir kitleyi kapsayabilirdi. Organik aydınların temel özelliği sınıfı homojenlik kazandırmaları ve örgütlenmelerine yardım etmekte.

Bu sebeple, karşı hegemonya da ancak işçi sınıfının organik aydınları tarafından gerçekleştirilebilir. Bu aydın kategorisi ise kolektif bir özne olarak devrimci parti olmalıydı. Gramsci, devrimci parti sorununa **Makyavel**'in *Prens* eserini inceleyerek yaklaşıyor. Ulusal iradenin yaratılmasında, Makyavel'in *Prens*'e biçtiği rolü, işçi devletinin kurulması açısından Gramsci partiyi, yani *Modern Prens*'e biçmiştir. Gramsci'ye göre modern prens bir birey olamaz, kendisini pratikte kanıtlanmış bir kolektif iradenin içinde biçim kazanacak olan, toplumun karmaşık bir unsuru, bir organizması olmalıdır.

Karşı hegemonyanın oluşturulması sürecini Gramsci "mevzi savaşı" olarak adlandırır. Bu iktidarı ele geçirilmesi mücadelesinde devrimci partinin ezilenler arasında sürekli olarak mevzi kazanması gerektiğini ifade etmek için kullanılan bir kavramdır. Bundan sonra işçi sınıfı ve partisi "manevra savaşı" aracılığıyla doğrudan iktidarı hedefleyebilir.

Rıza mekanizmasını dağıtmak

Molyneux'a göre Gramsci'de parti, hegemonya mücadelesini kazanmak ve kitlelerin egemen sınıfa gösterdiği rıza mekanizmasını dağıtmak için üç düzeyde mücadele etmek zorundadır:

İlk olarak, sınıf ittifakları kurmalı ve bu ittifaklar içinde sekterlikten kaçınmalı, doğal olarak bazı tavizler vermelidir. Sol komünistlerin yaptığı gibi "ilke olarak ittifaktan kaçınmak" Gramsci'ye göre ekonomizmdir. İkinci düzeyde parti kendi güçlerini eğitmelidir, bu sebeple ajitasyon ve propaganda arasında -propaganda lehine- bir denge kurulmalı, geniş kitleler parti programına kazanılmalıdır. Parti sadece sınıfın ifadesi olmamalı aynı zamanda onu geliştirmek için onun üzerinde enerjik bir biçimde etkiye bulunmalıdır. Üçüncü düzey ise bu iki düzeyin, özellikle de ikincisinin tamamlanmasına dönüktür. Aydınların kazanılması ve işçi sınıfının organik aydınlarının yaratılması.

Kendiliğindenlik ve partinin rolü konusunda da Gramsci'nin parti teorisi önemli bir noktada durmaktadır. **Luxemburg** ve **Lenin** arasındaki "kendiliğindenlik" tartışması diyalektik bir çözüme ulaştırılmıştır. Gramsci'ye göre saf kendiliğindenlik yoktur, en kendiliğinden hareket içinde bile bilinçli bir liderliğin izi sürülebilir. Gramsci, tamamen kendiliğindenliğe çubuk bükten fikirlere olduğu kadar, kendiliğinden hareketi önemsemeyen fikirlere de karşıdır.

Gramsci'nin parti teorisi İtalya'daki işçi konseyleri deneyiminden, Rusya'daki **Ekim Devrimi**'nden ve Lenin'in fikirlerinden etkilenerek oluşmuştur. Gramsci, daha sonra reformizme giden bir yol olarak Gramsci'nin adını sıkça ananların iddia ettiği gibi bir tür sivil toplumculuk önermemiştir.

Gramsci'ye göre toplumdaki hegemonya mücadelesi asıl olarak iki temel toplumsal sınıf arasındadır; burjuvazi ve proletarya. Devrimci partinin görevi ise bütün ezilenlerin mücadelelerini birleştirerek, ezilenleri bu sınıflardan ikincisi etrafında kenetlemek ve bir devrim aracılığıyla ezilenlerin iktidarını kurma yolunda yardımcı olmaktır.

İlk bölümü ilgi çeken belgeselin ikinci bölümü 'online' hizmetinizde

Zeitgeist

Çağın ruhu anlamına gelebilecek Zeitgeist isimli belgesel "ne bildiğimiz, nereden geldiğimiz, ne amaçla yaptığımız gibi sorular üzerine düşünmeye başladığımızda bize yalan söylediğini görürüz" diye başlamıştı. Komplex teorinin distopyaya eleştirilere maruz kalan belgesel verimli sayılabilecek pek çok tartışmayı açmıştı. Belgeselin ikinci bölümü internet sitesinde geçtiğimiz hafta yayınlanmaya başladı.

İlk bölümü hatırlayalım, macera şöyle başlamıştı. İlk parçasında

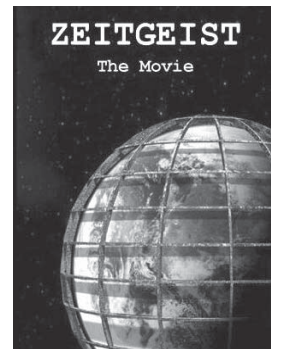
Musevi-Hıristiyan dinlerinin aslında pagan inancı, astroloji ve kendinden önceki güneş kültürleriyle ilişkisini ortaya koymuş ve inanc sistemlerinin mitlerden yararlanarak kurumlarca politik olarak üretilmiş sosyal kontrol sistemleri olduğunu göstermişti. İkinci parçasında üretilmiş bir korku miti olarak terörizmi, 11 Eylül vakası üzerinden ele almış ve kurumsal olarak bunun, kamuoyunu manipüle etme aracı haline gelmesini işlemişti. Üçüncü parçada da perde arkasında yer

alan finansal kartelin Amerika'da yaklaşık yüzyıldır nasıl çalıştığı ortaya koymuş ve bundan sonrası için kabus öngörüsünü bize sunmuştu. Ancak bir sonuç olarak şunu da söylüyordu: "Korkuyla sevgi arasında bir seçim her şeyi değiştirebilir. Devrim şimdi!"

Biraz sürprizini bozmayı göze alarak değişeceğimiz belgeselin ikinci bölümü yine pek çok veriyi arka arkaya sıralayarak izlemeyi zorlaştırsa da bu sefer düşmanını iyi belirliyor: Mali sistem. Önce Amerika üzerinden para-merkez

bankası işleyişini karlılık anlayışı ile ele alıyor. Sonra bunun küreselleşme adı altında IMF ve Dünya Bankası tarafından nasıl dayatıldığıyla bağlıyor. Bir de etkin öneri sunuyor, Venüs Projesi. Sistemin krizlerle çıkmaza girişinin kaçınılmazlığı karşısında ütopyalara olan ihtiyacımızın hergün daha arttığını düşünürsek, izlenecek ideal film *Zeitgeist* olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca beklenmeyecek kadar temiz bir finalde pratik olarak hayatımızda uygulayabileceğimiz öneriler de sunuyor. Sosyal değişim için eylemler. Devrim şimdi!

Orhan Göztepe

www.zeitgeistmovie.com
Bu adresi tıklayarak belgeseli izleyebilirsiniz.

Bebek ölümlerini durdurun

Hastanelerdeki bebek ölümleri üzerine, Ankara'da 27 Eylül günü Gündem Çocuk Derneği'nin çağrısı üzerine bir eylem yapıldı. Slogansız yürünün, beyaz balonlar ve "Sağlık Bakanı Yargılsın", "Bebek Ölümlerini Durdurun", "Çocukların Yaşamını Korumaktan Bir Ülkede Yaşamıyorum" dövizleri taşınan eylemde Yüksel Caddesi'nden, Sağlık Bakanlığı önüne

yüründü.

Sağlık Bakanlığı önünde yapılan basın açıklamasında son üç yılda hastanede bakım altında iken ölen bebek sayısının 100'ü aşığına ve son iki ayda ise 62 bebeğin hastanelerde hayatını kaybettiğine dikkat çekildi.

Bebeklerin, ihmal, personel ve altyapı yetersizliği gibi sebeplerle hayatını kaybettiği belirtilen açıklamada, Sağlık Bakanı Recep Akdağ'ın hem

kişisel hem de siyasi olarak ölümlerden sorumlu olduğu, bu sebeple bebeklerini kaybeden ailelerden özür dileyerek istifa etmesi, ardından da dokunulmazlığının kaldırılarak yargılanması gerektiği belirtildi. Basın açıklaması sonrasında bakanlığın önüne oyuncak bırakıldı.

Bebek ölümleri engellenene ve sorumlular ortaya çıkana kadar eylemler devam edecek.

Küresel savaş karşıtı hareket 4 Nisan 2009'da sokakta 60 yıl yeter, NATO dağıtılsın!

Afganistan'da işgal 2001'den bu yana sürüyor. 7 yıldır orada taş üstüne taş bırakılmamasına rağmen ABD öncülüğündeki NATO güçleri Afganistan'a hakim olamıyor. Birçok merkez direnişçilerin kontrolüne geçerken ABD yanına NATO ülkelerini de alarak savaşı Pakistan'a da sıçratmak istiyor. Pakistan geçtiğimiz hafta ABD savaş uçakları tarafından bombalandı.

ABD'nin Afganistan'da 33 bin askeri bulunuyor. Bunlardan yaklaşık 22 bini NATO askeri. Amerika'yı, 8 bin askerle İngiltere izliyor.

Pentagon Basın Sözcüsü Geoff Morrell, Afganistan'a muharip birlikler göndermek istemeyen ülkelerin Afgan ordusuna mali yardımla katkıda bulunmalarını istedi. Bu hem ABD'nin ortaklarına verdiği bir ultimatom hem de

Afganistan'daki acizliğinin bir ifadesi.

Küresel savaş karşıtı hareket NATO'ya karşı kampanyaya hazırlanıyor. NATO'nun 60. kuruluş yıldönümü olan 4 Nisan 2009'da bir çok ülkede kitlesel gösteriler gerçekleştirilmesi planlanıyor. Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu da '60 yıl yeter! NATO dağıtılsın!' kampanyası yapmaya hazırlanıyor.

4 Nisan 2009'da Türkiye'deki bir çok sendika ve örgüt İstanbul'da merkezi bir mitingle protesto etmeyi planlıyor.

Küresel BAK 4 Nisan mitingi ile sonlanacak uzun bir kampanya yürütecek.

Kampanyada NATO'nun suç dosyası, Türkiye-NATO ilişkileri, Gladio ve Ergenekon gibi konular işlenecek. Küresel BAK NATO karşıtı bir çok toplantı ve etkinlik düzenlemeyi planlıyor.

Küresel BAK'ın 'Filistin'e özgürlük' kampanyası, El Aksa direnişi ve 2. İntifada'nın yıldönümünde yapılan bir toplantı ve yürüyüşle son buldu.

25 Eylül'de İstanbul'da gerçekleştirilen Filistin'e özgürlük toplantısında Filistinli tutuklu milletvekili Ahmad Saadad'ın esi, Abla Saadad ve Radikal gazetesi Ortadoğu yazarı Ayşe Karabat konuştu. Toplantı öncesi Ali Turna tarafından "Filistin örülü duvar" adlı bir sinevizyon gösterisi yapıldı.

Abla Saadad toplantıda şöyle dedi: "Halen İsrail cezaevlerinde 7000 kadar Filistinli tutuklu var. Esim de 7 yıldır tutukludur. Kendisi tutukluysen yapılmış bir eylem nedeniyle yargılanıyor, bugün duruşması vardı.

"Biz doğduğumuzda Filistin direniyordu"

Son 8 yılda halkımdan 60 bin kişi tutuklanmıştır. Filistinlinin suçu direnmektir."

Abla Saadad, Türkiye

savaş karşıtlarına şu çağrısı yaptı: "Türkiye'deki barış aktivistleri İsrail hükümeti üzerinde baskı oluştura-

bilirler. Gazeteciler, avukatlar, sanatçılar, kısacası barış için mücadele eden herkes isim Ahmed Saadad'ın

yargılanma sürecinin takipçisi olabilirler. Size çok küçük gelen bir adım bile Filistin halkı için çok anlamlı olabilir.

Türk halkından isteğimiz şudur: Bizi sevdiğinizi ve haklılığımızı bildiğinizi biliyoruz. Lütfen hükümetimize baskı yapınız ve ABD - İsrail politikalarının uygulanmasına engel olunlar."

27 Eylül'de İstiklal Caddesi'nde Tünel'den Beyoğlu'na yürüyüş ve basın açıklamasını içeren 1 saatlik bir eylem yapıldı.

Eylemde Abla Sadat'ın konuşmasının ardından basın açıklamasını okuyan Kerem Kabadayı hükümeti uyardı: "İsrail'le her türden askeri işbirliğine ve anlaşmaya derhal son verin! İsrail'in Ortadoğu'da işgalci bir güç olarak sürülmesine yardımçı olmayın!"

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez. -Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır.

Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeyi karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının emilant, em mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böyle bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlanmalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşasına çalışmasına omuz vermesi çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayınılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Caferaga Mahallesi,
Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul
■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır
www.sosyalistisc.org

1994 ve 2001 mali krizlerinde fatura çalışanlara çıkartıldı

Asıl yolsuzluk banka kurtarmaktır

Türkiye geçtiğimiz 15 yılda iki kez, 1994 ve 2001'de olmak üzere çok ciddi ekonomik krizden geçti. Her iki krizin de toplumsal hayata maliyeti yüksek oldu. 1994'te patlayan krize çözüm olarak yönetici sınıflar döneme özgü ek vergiler koyarak, ücretleri düşürerek yanıt verdiler.

Öyle ki 1994'te reel ücretler 1992 yılının düzeyine çekildi. 2001 krizi ise daha derin bir kriz olarak ortaya çıktı. 21 Şubat 2001'de MGK (Milli Güvenlik Kurumu) toplantısı esnasında dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'le başbakan Bülent Ecevit arasındaki kavga, krizi tetiklemiş ve ardından birkaç gün içinde binlerce işyeri iflas etmiş, on binlerce insan işsiz kalmıştı.

1994 krizini yoksullara yükleyerek atlattırmaya çalışan hükümet ve sermaye sınıfı yeni krize de aynı şekilde yanıt verdi.

2001 krizi zenginlere yaradı

2001 krizinin etkileri çok kısa sürede açığa çıktı. Yoksulluk, Birleşmiş Milletler verilerine göre yüzde 60 arttı. 2002'de Türkiye'de 13 milyon kişi günde 2 dolar, 1.5 milyon kişi ise 1 doların altında bir meblağla yaşam savaşı vermeye başladı. 1994'te 67 milyar dolar olan dış borç, çok kısa sürede 2001 kriziyle 120 milyar dolara çıktı. Dış ticaret açığı ise 6 milyar dolardan 12 milyar dolara çıktı. Bu dönemde yüksek devalüasyon yaşandı ve halkın alım gücü yarı yarıya azaldı.

Hepimizin krizi mi?

Bu dönemde kriz "aynı geminin içindeyiz, ya hep beraber batacağız, ya da hep beraber çıkacağız" söylemiyle hafifletilmeye çalışıldı. Böylece içi boşaltılan bankalar, yüksek faiz giderleri çalışan kesime mal edildi.

Alım gücü zaten müthiş azalan ücretli kesim yeni vergi yükleriyle kıpırdayamaz hale getirildi. Bu dönemde milyarlarca dolar para, batan geminin mali hesabı sermaye sınıfı tarafından gasp edildi. Dönemin merkez bankası başkanı bile, krizin geldiği-

ni görek dolara yatırım yapmış ve küçük çaplı bir vurguna imza atmıştı.

Kapitalizmin her krizi, serbest piyasanın acımasız kurallarına terk edilmiş kitleleri vuruyor. Özelleştirme, vergilendirme, ücretlerin aşağıya çekilmesi, sendikasılaştırma gibi yollarla çalışanlara yüklenen krizin ekonomik maliyeti, siyasal alanda da baskıyı ve anti demokratik uygulamaları beraberinde getiriyor.

Kapitalist ekonomide krizler önlenebilir mi?

Kapitalizmin akıl dışı kar güdüsü, rutin krizleri tetikleyen asıl neden. Sermaye sınıfı ne zaman kar oranlarının düştüğünü görse ekonomik krizden bahsediyor.

Olağanüstü yüksek karlar elde etmeye alışmış egemen sınıf, kar oranlarındaki düşüşteki açığı topluma mal ederek kendi krizinden çıkmaya çalışıyor. Şu anda gelişen kapitalizmin küresel krizine de aynı şekilde yanıt vermeye uğraşıyorlar. Bir avuç

zenginlikten yoksullara emekçiye çıkartılıyor.

Ama, kapitalizmin işi artık daha zor. Yüz milyonlarca emekçi bu sistemde karın bir avuç insan tarafından özelleştirildiği-

ni, zararın ise yine o bir avuç insan tarafından toplumsallaştırıldığını daha açık bir şekilde görüyor. Bu nedenle sistemin ekonomik krizi hızla siyasal bir krize dönüşebilir.

Egemen sınıf açısından krizi aşmanın yolu savaşlar açmak ve baskıcı rejimler kurmak olacaktır. Kitleler ise, yeni bir dünyayı kurmak için, özel mülkiyetin toplumsallaşmasına giden yolu açabilir.

Kriz ve yolsuzluk: Yapışık kardeşler

Kapitalizmin krizleri kadar olmasa da, geniş yığınları ekonomik olarak köşeye sıkıştıran faktörlerden biri de yolsuzluklar.

Yolsuzluklar hep bir ahlaki çöküntü olarak anlatılıyor. Yani, sistemin içinde ahlaki yönden zayıf insanların baş vurduğu bir yöntem olarak. Oysa krizde olduğu gibi, yolsuzluk da sistemin bir karakteri.

Kapitalist ekonomi doğası gereği krizlere mahkum olduğu gibi, işleyişi açısından da yolsuzluğa mahkum. Çünkü kapitalist ekonomi denetlenebilir ve şeffaf bir işleyişe sahip değil. Bu nedenle, eşitsizliğin yarat-

tığı zenginlikten yararlanmak isteyen makam ve mevki sahiplerinin istismarına açık.

Deniz Feneri Derneği'nin, Çankaya Belediyesi'nin ya da Doğan Grubu'nun yolsuzluğu bu sistemde bir

istisna değil. Siyasal muarızların birbirlerine koz olarak kullandıkları bu yolsuzluklar, buz dağının görünmeyen küçücük bir kısmı.

Türkiye en büyük yolsuzlukları bankaların içinin boşaltılmasıyla

gördü. Bir düzine bankanın içinin boşaltılmasının maliyetinin 100 milyar doları aşkın bir meblağı bulduğu tahmin ediliyor. 10-15 ailenin ya da grubun el koyduğu bu para, bütçenin dörtte birine denk düşüyordu. Demirel ailesi, Cavit Çağlar, Uzan grubu bunların en bilinenleri. Ergenekon Terör Örgütü ile içli dışlı olan işadamları da bu vurgunun içinde.

Aslında kriz ve yoksulluk kapitalizmin yapışık kardeşleri. Her kriz dönemi yolsuzluğun had safhaya çıktığı dönemdir. Örneğin en büyük banka yolsuzlukları 1994 ve 2001 krizinde gerçekleşti.

Bu para yoksulluğu bitirir

Karların özelleşmesinin, zararların ise kamulaştırılmasının en iyi örneği yaşadığımız küresel krizde ortaya çıktı. ABD, İngiltere ve bir dizi ülkede iflas eden şirketlere devlet el koydu. Böylece iflas eden şirketlerin borç yükü kamuya mal edildi. İflas etme tehlikesi ile karşı karşıya kalan bazı şirketlere ise milyarlarca dolar kaynak aktarıldı. Bu tabii ki ekonomik önlemler paketini de beraberinde getiriyor. Yani toplum için kemer sıkma politikaları ve sosyal kaynakların kısıtlanması.

Yaşanan küresel krize çözüm olarak ABD temsilciler meclisinden 700 milyar dolarlık yardım paketi geçti. Paket yaşanan krize çözüm olmamakla birlikte büyük yığınlar açısından yıkıcı günlerin geleceğini gösteriyor. Bu miktar sistem için geçici bir rahatlama sağlasa da, dünyadaki 6 milyon yoksul çocuğun sorununu çözecek miktarın 140 katı kadar bir miktar. Ya da Afrika, Asya ve Latin Amerika'da ki yoksulluğu sona erdirecek miktarın üç katı.